KÁLVIN TÉRI JÓHÍRmondó

A HAJDÚBÖSZÖRMÉNY KÁLVIN TÉRI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG IDŐSZAKI LAPJA • XXII. ÉVFOLYAM • 2026/3. SZÁM

ige házasság elfogadás szeretet megértés vígasz bizalom barátság örök élet kegyelem remény hagyomány találkozás ÖRÖMHÍR megbocsátás Igazság

MEGVÁLTÁS közösség család összetartozás hit bűnbocsánat FELTÁMADÁS világosság Békesség ÉLET szeretetszolgálat igazság misszió üdvösség jókedv

„**Így szól** az Úr, **Megváltód,** Izráelnek Szentje: **Én Vagyok az Úr**, **Istened**, ki **tanítalak** hasznosra, és **vezetlek** oly úton, amelyen járnod kell.” (Ézsaiás 48,17.)

„**Figyeljetek,** vigyázzatok és **imádkozzatok**; mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő.” (Márk 13,33.)

Előszó

Életünk során számtalan helyzetben tapasztalhatjuk meg a vezetést. Itt most nem a gépjárművezetésre gondolok. Születésünktől fogva tanítva, vezetve vagyunk a családtagjaink által, majd az életkorunk előre haladtával a különböző intézményekbe kerülve szintén részesei lehetünk az ismeretszerzésnek, tanításnak, vezetésnek, és mindezeket a további „állomásainkon" is hasonlóképpen megtapasztalhatjuk, és a részünkké váltak. De az iránymutatás jellemző mindannyiunkra is, hiszen láttuk, látjuk a mintákat és rögzítettük, tanultuk, továbbadjuk. Ezek közül vannak, amiket egyáltalán nem szeretnénk tovább adni, mégis a tanult minta ismétlődik, „újra éled". És annak a következményei fájnak. Reménység, ha a lelkiismeretünk aktív, és hajlandóak vagyunk a változtatásra, a megváltozásra és nem csak a kimondott szavainkkal, ígéreteinkkel. Mert cselekvésre van szükség. A legeredményrevezetőbb, ha elsősorban az ÚR Jézushoz fordulunk. Mert Ő a megújulás, az ÉLET, Őbenne szabadok vagyunk a szeretet megcselekvéséhez, és szabadok vagyunk Őérette megbocsátani is, mert Tőle kapunk erőt a nehéz „feladatok " véghezviteléhez, melyekre az önmagunk erejéből képtelenek vagyunk. Ő mindent tud, bátran kérjük segítségét. Hiszen Övé a hatalom Mennyen és a Földön. Mondjuk el Neki mindazt, ami a szívünket terheli és kérjünk Tőle tanácsot, útmutatást, vezetést, amit megkaphatunk a Bibliából, az Ő Szentlelke által ihletett Írásból, vagy egy áhítatos könyvből és még sokféle módon beszélhet hozzánk, érthetjük meg vezetését. A lényeg, hogy Ő legyen a legdrágább kapcsolatunk. Egyedül a Szentírás, egyedül hit által, egyedül kegyelemből, egyedül Krisztus, egyedül Istené a dicsőség!

szerkesztő

„János a hét gyülekezetnek, amely Ázsiában van: Kegyelem néktek és békesség attól, Aki Van, Aki Vala és Aki eljövendő; és a hét Lélektől, amely az Ő királyiszéke előtt van, És a Jézus Krisztustól, Aki a hű tanúbizonyság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, Aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az Ő vére által," (Jelenések 1,4-5.)

Tartalom

3 Zsoltárok könyve 105. fejezet
3 Áldás, békesség Istentől
3 Énekeink
4 A prioritások megtisztítása
6 Hittanos tanulók reformációi gondolatai
7 Halloween, a sötétség ünnepe
8 Halottak napja református szemmel
10 Bizonyságtételek
13 Csak egy perc
14 Szeretetszolgálat
15 Ifjúsági csoport (Ifi)
16 Bodaszőlői események
17 Egyháztörténet
19 Jó Pásztor Óvoda
25 Kálvin Szolgáltató Központ
29 „...valóban így vannak-e ezek...?" (ApCsel.17,11c)
30 Közelmúltunk örömei
38 Anyakönyvi hírek
38 Keresztyén tudomány
39 Művészetről keresztyén szemmel
42 Nyáritábor-2027

Köszönjük, ha adományával támogatja a lap folyamatos megjelenését!

Online igehirdetések: www.hbrefkalvinter.hu/Média/Jó hírt hallhatsz!

Online áhítatok: www.hbrefkalvinter.hu/Média/Láss, ne csak nézz!/Futó kockák rólunk

Felelős kiadó:
A Hajdúböszörmény Kálvin téri Református Egyházközség
2026./3. Reformáció
www.hbrefkalvinter.hu

Felelős szerkesztő: Somogyi László **Szerkesztő:** Somogyiné Gyüre Mária
A szerkesztő munkatársai:
Dobó Tímea, Karácsonyi-Kis Lászlóné, Mezőné Szabad Erzsébet, Osváth Zsófia, Rácz Gábor, Tóth-Serbán Orsolya
Fotó: válogatások
Tördelés és nyomdai szerkesztés: Litográfia Nyomda, Debrecen
Postacím: 4220 Hajdúböszörmény, Kálvin tér 19.
Telefon/fax: 52/561 325 * **E-mail:** hbrefkalvinter@hbrefkalvinter.hu * **Web:** www.hbrefkalvinter.hu
Bankszámlaszám: 10400346-00026767-00000000
Szeretettel várjuk észrevételeit, ötleteit, írásait!

Zsoltárok könyve 105. fejezet

1. Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül az Ő nevét, hirdessétek a népek között az Ő cselekedeteit!
2. Énekeljetek Neki, zengedezzetek Neki, beszéljétek el minden Ő csodatételét.
3. Dicsekedjetek az Ő szent nevével; örvendezzen azoknak a szívük, akik keresik az Urat.
4. Kívánjátok az Urat és az Ő erejét; keressétek az Ő orcáját szüntelen.
5. Emlékezzetek meg az Ő csodáiról, amelyeket cselekedett; jeleiről és az Ő szájának ítéleteiről.
6. Oh Ábrahámnak, az Ő szolgájának magva; oh Jákóbnak, az Ő választottjának fiai!
7. Ő, az Úr a mi Istenünk, az egész földre kihat az Ő ítélete.
8. Megemlékezik az Ő szövetségéről mindörökké; az Ő rendeletéről, amelyet megszabott ezer nemzetségiglen;
9. Amelyet kötött Ábrahámmal, és az Ő Izsáknak tett esküvéséről.

45. Azért, hogy megtartsák az ő rendeleteit, és törvényeit megőrizzék. Dicsérjétek az Urat!

Áldás, békesség Istentől!

Szeretettel köszöntöm a Reformáció 509. évét ünneplő minden kedves Olvasót! Erdély, Magyarország, a Kárpát-medence és a világ valamennyi református együtt ünnepel a többi protestáns testvérével együtt, hiszen az utóbbi több, mint fél évezred áldott emlékeit, máig ható, építő és gyógyító gyümölcseit idézi fel számukra ez az ünnep. Valljuk Kálvinnal és a többi reformátorral együtt, hogy az Úr Jézusé ez a bő kétezer év, benne az utóbbi ötszázkilenc év is, s az Ő hűséges szeretetéről szól mindez. Ezért mi mindig Őt, és sohasem embereket ünnepelünk! Boldogan és meggyőződéssel valljuk, hogy amit a Reformáció Európának és az egész emberi történelemnek adott, ami valóban Isten Igéjéből eredt, s amit az Ő Lelke ihletett, az mind pozitívuma és drága kincse az emberi kultúrának, - s ezért egyedül Övé minden dicsőség: Soli Deo Gloria!

Ahogy a Biblia tanulmányozása révén személyes kapcsolatba kerültek emberek az élő Istennel, s megértették, hogy a golgotai kereszten mi tett értük, hogyan mentette meg őket bűneik átkától Fia áldozata árán, - úgy kezdték el a munkájukat az Ő dicsőségére végezni, azaz elkezdték a legjobb minőséget kiadni a kezeik közül. S lám, az áldás gyümölcseként megszületett a kiváló svájci óragyártás, illetve a minőségi munkálkodás minden területen! Ahogy megértették, hogy az üdvösségüket irgalmasan megtervező, s a Fiát értük odaadó Isten őket is önmegtagadásra, adakozásra és mások megsegítésére szólítja fel, s nem azért keletkezik hasznuk, hogy maguknak gyűjtsenek ezentúl, - kiépült és világhírűvé lett pl. a svájci bankrendszer majd a Vöröskereszt. S lehetne sorolni a példákat vég nélkül...

Örömmel és tiszta szívvel hívunk mindenkit hálaadó alkalmainkra, hiszen senki ellen, hanem mindenkiért szervezzük azokat, hogy a 16. század nagy felfedezései megpezsdítsék és megelevenítsék a 21. századot: Egyedül a Szentírás, egyedül Krisztus, egyedül kegyelemből és egyedül hit által – ti. van üdvössége az embernek! (Sola Scriptura, Solus Christus, Sola Gratia, Sola Fide) Hisszük, hogy a boldog, áldott és üdvösséges emberi élet alapfelfedezései ezek ma is...

Somogyi László
lelkipásztor

ÉNEKEINK

Igazságnak napja jöjj!

A Reformáció ünnepéhez kapcsolódóan az 588. számú éneket választottam, melyet húsvéti énekként ismerünk már, de újabb szöveggel is megjelent az énekeskönyvünkben. Az ének címe és kezdősora „Igazságnak napja jöjj!...” kérdéseket indít el bennünk. Pilátus is ezt kérdezte Jézustól: „Mi az igazság?”(Jn.18,38/a). Jézus ezt a kérdést már előtte megválaszolta. „Én azért születtem és jöttem e világba, hogy bizonyságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való hallgat az én szavamra.” (Jn.18,38/a.). A reformáció korában is vízválasztó volt ez a kérdés. Kire kell hallgatni, hol van az igazság? A reformátorok tanításának első jelmondata szerint, „Csak egyedül a Szentírás (Sola Scriptura)” vezessen és adjon útmutatást.

Az ének szövege három különböző költeményből származik, a versszakok között még is teljes gondolati egységet érzünk. O. Riethmüller állította össze, fordította Hamar István református lelkipásztor. Ottó Riethmüller (1889-1938) német lutheránus lelkész a Hitvalló Egyház tagja volt. Latin himnuszok fordításában, a Cseh Testvérek énekeinek átdolgozásában és énekeskönyvek kiadójaként tevékenykedett.

Az énekünk egy fohász Jézus Krisztushoz, aki a megtestesült ige „tel-

ve kegyelemmel és igazsággal”(Jn. 1,14/b.). Az ének 1. versszaka azt a vágyat fejezi ki, hogy Jézus Krisztus dicsősége, fénye átragyogjon rajtunk, mert csak így vezethetünk másokat Őhozzá. A 2. és a 3. versszakban a bűnbánat hangja szólal meg, felvázolva Isten népének az alaphelyzetét. „Ébreszd alvó népedet” …Látod a sok szakadást, Mi csak vádoljuk egymást!”. Sajnos ez akkor, és most is igaz. Egység csak Jézus Krisztusban lehetséges, aki Jó Pásztorunk és Főpapunk, aki szüntelenül imádkozik az övéiért. Az ének 4. és 5. versszakában a versíró Krisztus népéért könyörög. „ Minden népnek nyiss kaput…” Vezérelje sereged, Hit, Remény és szeretet!” A 6. versszak már a megváltottak hálaéneke. „Add, hogy néped mindenütt, Mindig veled, mind együtt.” „…Téged áldva örökké!” Az ének minden versszakának végén, visszatérő refrénként jelenik meg a könyörgés: „Irgalmazz nékünk!” (Kyrie eleison- a könyörgés ó görög eredete alapján nevezzük ezeket Leis énekeknek). Az ének dallama a Kolozsvári énekeskönyvben található, mely számos 16. századi ének első forrása. Dallama ereszkedő, a magyar népzene hangzásvilágát idézi fel, ezért könnyen megtanulható. Két nagy dallamsorból áll (2+2 ütem), mely bővül a visszatérő refrénnel.

Az ének szövege

1. Igazságnak napja, jöjj, / Köztünk ma is tündökölj!
   Látva rajtunk fényedet, / Sokan hozzád térjenek!
   Irgalmazz nékünk!
2. Ébreszd alvő népedet! / Csak álmodja, hogy szeret.
   Mutasd igaz magadat, / Közöld akaratodat!
   Irgalmazz nékünk!
3. Látod a sok szakadást! / Mi csak vádoljuk egymást!
   Tereld össze, jó Pásztor, / Nyájad a szétszórtságból!
   Irgalmazz nékünk!
4. Minden népnek nyiss kaput, / Legyen hozzád szabad út!
   Rontó, gonosz hatalom / Ne győzhessen hadadon!
   Irgalmazz nékünk!
5. Vezérelje sereged / Hit, remény és szeretet!
   Vetéskor bár könnyeztünk, / Gazdag termést adsz nekünk.
   Irgalmazz nékünk!
6. Add, hogy néped mindenütt / Mindig veled, mind együtt
   Siessen a menny felé, / Téged áldva örökké!
   Irgalmazz nékünk!

Bízom benne, hogy a bemutatott ének felkeltette a figyelmet, és hamarosan énekelni fogjuk majd!

Karácsonyi-Kis Lászlóné, Ibolya

A prioritások megtisztítása

Textus: Jn 2, 13-17.

Már egy ideje foglalkoztat a gondolat, hogy jó lenne beszélni, tanulni és nem csak tanítani arról a kérdésről, ami minden korban égető, de talán a napjainkban a legjobban: **Az Egyház belső megújulása.**

Úgy vélem, hogy ez nem egy program, amit meg kell hirdetni. Ez a mindenkori Egyház feladata, hogy a folyamatosan változó világban, a Változhatatlan Isten, az Ő szilárd Igéjével, nyugvópontot hozzon a sokszor kaotikus helyzetekben.

Ennek pedig az első pontja pedig nem más, mint a **prioritások, az elsődleges dolgok megtisztítása!**

Mi emberek nagyon sokszor fókusztalanok vagyunk. Rengeteget lehet hallani arról, hogy az ember közel sem képes figyelni annyit, mint húszharminc évvel ezelőtt. „Görgető” nemzedékké váltunk, akik a TikTok és Reels videók világában már nem képesek arra, hogy felfedezzenek dolgokat. Nincs rá türelmünk. Kész válaszokat akarunk és gyorsan!

Azonban, ha nincsen elmélkedés, nincs fókusz, akkor ott nemhogy megújulás, hanem igazából hit sincs. Hiszen a hitnek van egy alanya és tárgya, aki nem más, mint Jézus Krisztus. Ő az origó. Minden belőle indul ki! Éppen ezért meg kell figyelnünk azt, hogy maga Jézus Krisztus, a hit szerzője, hogyan tisztítja meg az istentiszteletet.

I. A megtisztítás helye

Az Igében ezt olvassuk: *„Közel volt a zsidók páskaünnepe, és Jézus felment Jeruzsálembe.”* (13. vers). Jeruzsálemben állt ugyanis a Templom. Az egyetlen hely, ahol Isten számára áldozatot, azaz tökéletes istentiszteletet lehetett bemutatnia. Persze voltak zsinagógák, de ott csak a tanítás, az Ige magyarázása folyt, de nem az áldozat, ami a zsidó hitvilágban központi elem volt. Az áldozat ugyanis nem csupán egy állat rituális leölése. Az az állat a bűnös embert jelképezi, akinek a vérével kellene fizetnie a bűneiért. Isten azonban nem akarja az ember vérét, ezért hát ezzel a „tökéletlen” áldozattal fejeződik ki, hogy mit is kellene elszenvednie az embernek. Krisztus, az Ő halálával azonban bemutatja az egyszeri és tökéletes áldozatot, ami megengesztelte az Atya

haragját, így nekünk már nem kell ehhez hasonló dolgokat bemutatni.

Jézus korában az áldozatbemutatásnak csak egyetlen helye volt: a jeruzsálemi templom. Számára ez fontos hely volt. Amikor bevonult Jeruzsálembe megtehette volna, hogy az Antónia-erődbe lép be, de ezzel egy lázadást indított volna el a Római Birodalom ellen. Ha ezt a lépést tette meg volna, akkor ma nem beszélhetnénk keresztyénségről. Talán néhány történelemkönyv felemlegetné, de nem úgy kerülne be, mint egy világot megváltoztató tény, hanem úgy, mint bukott lázadás.

Ő azonban a Templomba lép be és ezzel kinyilvánítja, hogy először lélekben, belülről kell megváltoznunk ahhoz, hogy a külvilág is változzon. Jézus minden korban a lényegi dolgokra irányítja a szemünk.

Testvéreim! Hányszor nem a lényegi dolgokra figyelünk! Úgy gondoljunk, hogy majd a színes programok, a mérhetetlen számú alkalmak majd megoldást fognak a számunkra adni. Nem. A megoldást Krisztus fogja adni! Ő egy három tagos bibliaórából is képes életerős gyülekezetet nevelni. Mert az emberi akarat lehet jó, ha a szívek nem tiszták! *„Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt bűntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül.”* (1Tim 2, 8) – írja Pál apostol a Timóteushoz írott első levelében. Ez viszont csak akkor történhet meg, ha megújul a szív és a megújult szív csak a Krisztusból, az Ő Templomából indulhat ki!

Itt nem egy épületre, vagy magára az Egyházra gondolok. Emberi parancsra, kényszerítve, fogakat csikorgatva nem lehet megtérni vagy lelki ébredést előidézni! Volt idő, amikor az államhatalom, sőt maga az Egyház is azt gondolta, hogy minden eszközt, akár erőszakot is be lehet vetni Isten országának az építésében. Ma már jól tudjuk, hogy ezek mind kudarcot vallottak. Gondolok itt, a közép-amerikai civilizációk (inka, maya, azték) erőszakos térítésére, vagy a fekete rabszolgákéra, akik kialakítottak egy kevert vallásosságot, amiben elbújtatták a saját pogány elemeiket. Gondolok itt a Santa Muerte a Szent Halál tiszteletére Mexikóban, vagy a vudu vallásra Haitin.

A megtisztulásnak az igazai eredője az Igazi Templom, a Jézus Krisztus közlében van! *„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”* (Mt 18, 20). Amikor egy hívő közösség együtt imádkozik és tanulmányozza az Igét, ott Krisztus feltárja az Ő mérhetetlen gazdagságát. Nekünk ezt kell gyakorolnunk.

Egy héttel ezelőtt Erdélyben jártam egy hálaadó alkalmon. Egy este a helyi lelkipásztorral beszélgettem, aki egy érdekes történetet mondott el: Az iskolába bejött egy szabadkeresztyén csapat és román nyelvű bibliákat hoztak, hogy kiosszák a gyerekek között. Az igazagatónő megkérdezte a lelkészt, hogy szabad-e ilyet. A tiszteletes mondta, hogy természetesen. Ekkor bejött a román ortodox pópa. Az igazgatónő őt is megkérdezte. A pópa szinte kikelt magából és azt mondta, hogy szedjék össze a bibliákat és adják vissza azoknak, akik hozták. Még azt is hozzátette, hogy micsoda dolog ez, hogy az egyszerű nép kezébe adni a Bibliát, hát fel sem tudják fogni.

Úgy vélem, hogy valami hasonlót élhetett át Luther Márton is. Viszont mi reformátusok is jó, ha sepregetünk a magunk háza táján. Ne higgyük, hogy nálunk nincs ilyen. Mi inkább azt csináljuk, hogy előbb fogadd el a szokásainkat és a hagyományainkat, és utána majd lehetsz testvér. Hány hinni akaró lélek rekedt meg a templomok és gyülekezeti házak küszöbén azért, mert a farizeusi indulat előtört belőlünk: *„Nézd milyen ruhát vett fel!”, „Milyen színű a haja!”, „Jaj, tetoválása van!”* és még sorolhatnánk. Az ilyen mondatok. A hát mögött való összesúgások, a grimaszok rengeteg embert visszatartottak attól, hogy megismerjék egy közösség erejét. Az ilyenekből lettek azok, akik azt mondják: *„Jézust szeretem, de az Egyházat ki nem állhatom!”*.

2. Mi való a templomba?

Ahhoz, hogy megfelelően tudjunk fókuszálni fontos, hogy fel tudjuk ismerni azt, amit látnunk kell. Egy kedves, sajnos márt néhai festőművész barátom mondta ezt: *„Meg kell tanulni látni!”*. Nincs ez máshogy a hitéletben sem. Meg kell tanulnunk azt, hogy mi az, ami illik oda és mi az, ami nem. Az Ige ezt írja: *„A templomban találta a marhák, juhok és galambok árusait meg az ott ülő pénzváltókat.”* (14. vers).

Jézus korában a zsidóság már diaszpórában élt. Ez tulajdonképpen a babiloni fogság idejére visszavezethető. Nem minden zsidó tért vissza ősei földjére Ezsdrással és Nehémiással. Voltak, akik Babilonban maradtak, mások máshol próbáltak szerencsét a nagyvilágban. Ettől függetlenül megőrizték a vallásukat, sőt Nagy Sándor korában a legtöbben a görög nyelvet, az akkori kor világnyelvét is elsajátították és ezen a nyelven készült is egy fordítása az Ószövetségnek, a Septuaginta, hogy azok, akik már nem tudnak héberül, vagy arámul olvasni tudják a Szentírást, bár a zsinagógai istentisztelet nyelve továbbra is a héber maradt.

Ezek a külhoni zsidók évente legalább egyszer igyekeztek eljutni egy nagy ünnepre, ahol áldozatot mutattak be. Ám a megfelelő áldozati állatok szállítása körülményes volt így a papok megengedték, hogy a külső, fedett udvaron, a Pogányok udvarában folyjék a kereskedelem. Ott lehetett megvenni a megfelelő áldozati állatot és átváltani az idegen pénzt templomi pénzre, amivel megfizethették a templomadót.

A ma embere erre talán azt mondaná: Micsoda jó ötlet! Komfortossá tették az istentiszteletet! Minden elérhető egy helyen és csupán egy kis anyagi áldozatot kell hozni érte.

Kedves Testvéreim! A ma Egyházának is itt a buktatója, amikor nem szolgáló, hanem „kiszolgáló” egyház akarunk lenni. Félünk attól, hogy egyre fogy a templomba járók száma, ezért nem merünk kényes kérdéseket feszegetni. Nem szólal meg a prófétai kemény szó, ami megtérésre hív ami, ha kell, mint egy hideg zuhany, kibillenti az embert a lelki langyos pocsolyából. Helyette beszélünk a szeretetről meg az elfogadásról, amik fontos keresztyén erények, csak nem úgy ahogyan a világ gondolja! A keresztyén szeretet ugyanis egy megjobbító szeretet, ami nem akarja a másikat a bűnben hagyni, hanem ki akarja menteni. Az elfogadás a személy elfogadását jelenti, nem pedig az egyén bűneinek az elfogadását.

Sokszor kontroll nélkül behozzuk a világi dinamikát, pl. gazdasági helyzetekben. Sőt vannak helyek, ahol sajnos a politika is főszerepet kap az igehirdetésben. Itt azért megjegyezném, amikor azt mondják egyesek, hogy a papok ne politizáljanak akkor gondoljuk végig mit is jelent a politika szó. A politika a görög polisz, város szóból ered és annyit tesz, hogy a város ügyei. Mivel minden gyülekezet tartozik egy településhez ezért annak ügyeivel a lelki vezetőnek nem lehetőség, hanem kötelesség. Persze nem kell felvinni a szószékre, de prófétai szóval fel kell szólalni a társadalmi igazságosságok ellen, illetve a páli tanítás nyomán imádkozni kell a világi vezetőkért is, hiszen minden hatalom Isten kezéből ered.

3. A „pogányok" udvara

Visszatérve az alaphelyzetünkhöz, Jézus Krisztus ott áll a Templom fedett udvarában, az úgynevezett Pogányok-udvarában, hiszen itt bárki megállhatott és a kereskedelmet, pénzváltást is itt bonyolították le. Azonban ennek az udvarnak nem ez volt az eredetei funkciója

A Pogányok-udvarának az volt a célja, hogy igehirdetést halljanak az emberek. Hogy Isten törvényére tanítsanak minden betérőt. Ám a vásári zsivaj, a pénzérmék csörgése elnyomta ezt.

Ma is van Pogányok-udvara az Egyházban. Olyan tér, ahol van lehetőség Isten Igéjét hirdetni. A Nagy kérdés, hogy mennyire élünk ezzel a lehetősséggel. Vannak intézményeink, szeretetotthonaink, bölcsődéink, iskoláink, óvodáink. Élünk-e azzal a lehetősséggel, hogy megszólítjuk azokat, akik bármelyikbe betérnek, legyen dolgozó, legyen bentlakó, vagy diák, stb.? Mit tudunk hozzátenni a szociális szférához, vagy az oktatáshoz? Csak az Evangéliumot, Krisztus örömüzenetét. Semmi mást. Ha ennek nem teszünk eleget, akkor mi is megérdemeljük, hogy kihajtsanak bennünk.

Jézusban ezért támad fel a szent harag. Nem megfelelően használták a templom részét. Az imádság, a tanítás, a megújult élet lehetőségét elvette a vásári forgatag. És minket minek a hangja téveszt meg? A hívő szerepben való tetszelgés? Az Egyházban betöltött „hatalom", ami igazából szolgálat, gyakorlása? Bizonyos előnyökhöz jutás a gyülekezetben? Mint látjuk rengeteg kísértés van, ami körbevesz bennünket. Nekünk azonban csak egyvalamit kell tennünk: Isten Igéjére figyelni mindenkor!

Szeretett Testvéreim! Isten minden korszakban elkészíti a bűnbánat lehetőségét és ezzel együtt megadja a belső megújulás lehetőségét is. A nagy kérdés az, hogy mit, vagy kit szeretek? Az Egyházat és annak a rendszerét, az általa nyert „hatalomszolgálatot", vagy azt, aki az Egyház Ura, aki mindennél nagyobb, aki emberré lett, megüresítette magát, és gyalázattá lett, hogy nekünk örök életünk lehessen. Döntsünk bölcsen! Tisztítsuk meg az elsődleges dolgokat. Az életünket és a lelkünket mossuk meg a Bárány vérében. Ámen.

Rácz Gábor

Hittanos tanulók reformációi gondolatai

„Isten segített Luther Mártonnak, hogy megismerje önmagát. Fontosnak tartotta, hogy mások is megismerjék és megértsék Isten szeretetét és kegyelmét. Luther Mártont felháborította az akkori egyház életmódja és a búcsúcédulák árusítása. 95 pontban összefoglalta, hogy mit taníta Biblia Istenről és a bűnbocsánatról, majd 1517-ben kiszögelte ezeket a wittenbergi vártemplom kapujára." (Kolompár Imre Rikárdó 7.o.)

„Luther Márton felismerte, hogy egyedül az segíthet, ha felismeri és elfogadja Isten kegyelmét. Sokan felfigyeltek erre." (Kovács Krisztián 7. o.)

„A Reformáció az egyház visszaalakításának az ideje, mert az idők folyamán nagyon megváltozott. Isten Igéje háttérbe szorult, a pénz nagyon fontos lett és sokan erkölcstelen életet éltek. Ez sokakat felháborított." (Kolompár Attila 7. o.)

„Kálvin János felismerte, hogy Isten tanításai szerint kell élnie. A Reformáció lelkes követője lett. Amikor Párizsból menekülnie kellett, akkor Genfben letelepedett, ahol segítséget kérte tőle. Kálvin János arról tanította az embereket, hogy életüknek Isten Igéjéhez kell igazodnia." (Balogh Fernanda 7.o.)

„Az emberek nem foglalkoztak Isten Igéjével és az emberi érdekek kerültek előtérbe. Az egyházi vezetők sokszor nagyon pazarló életet éltek és tiszteletlenek voltak Istennel. Nem Isten szavaiban, hanem a babonákban hittek. A vezetők azt mondták az embereknek, hogy fizetniük kell a bűnbocsánatért, és ez sok embernek nem tetszett. Az egyházon belül voltak emberek, akik változást akartak és Isten Igéjéhez akartak visszatérni. A Reformáció kezdete 1517. október 31., amikor Luther Márton kitűzte 95 pontját." (Kiss Ármin Sándor 6.o.)

„Luther Márton felismerte, hogy a bűnbocsánathoz nem kell a böjt, hanem egyedül Isten kegyelme. Az egyház akkori vezetői ezt fenyegetésnek vették és kihallgatták őt. Luther Márton visszatért ahhoz, hogy egyedül Isten Igéje a fontos és nem a pénz." (Sipos Ákos 6. o.)

„Kálvin Jánostól a genfiek segítséget kértek és ő segített nekik. Szigorú szabályokat vezettek be a városban, hogy az emberek közelebb kerüljenek Istenhez." (Balogh Márkusz 6.o.)

„Az egyház megváltozott, Isten és a tanításai már nem voltak olyan fontosak, a pénz és a hatalom lettek fontosak helyette. Sokak babonássá váltak. Még az egyházi vezetők számára is fontosabb volt a pénz, mint az örömhír üzenetének hirdetése. De voltak olyanok az egyházon belül is, akik tudták, hogy ez így nem jó. Voltak, akik komolyan vették a Bibliát. A Reformáció szó visszaalakítást jelent, ami egy hosszabb folyamat volt. A nagy reformátorok közé tartozott Luther Márton és Kálvin János is." (Sóvári Maja Blanka 8.o.)

„A középkorban az emberek érdekei kerültek előtérbe az egyházon belül. A Szentírásnál fontosabb voltak szokások és a hatalom. Nagy vagyont gyűjtöttek össze a búcsúcédulák áru-

sításából és az ereklyékből. De voltak olyanok a papságban, akiket ez felháborított és változást szerettek volna, ezért ők az Isten Igéjéhez való visszatérést sürgették és rámutattak arra, hogy mi az, ami nem helyes az egyház életében." (Juhász Nándor 8.o.)

Összeállította:
Tóth-Serbán Orsolya hitoktató

Halloween, a sötétség ünnepe

Manapság egyre többet lehet hallani a címben említett szokásról. Elmondhatjuk, hogy a *„Halloween jelenség"* mára már teljesen beépült a köztudatban. Egyre több üzlet kirakatában látni lehet az ezzel kapcsolatos kellékeket és dekorációkat (töklámpás, szellemeket, boszorkányokat ábrázoló figurák).

Mielőtt azonban levonnánk egy végső megállapítást erről a szokásról vizsgáljuk meg annak eredetét. Maga a Halloween kifejezés az angol *All Hallow's Eve*, azaz Mindenszentek estéjéből ered. Külön érdemes kitérni a Mindenszentek ünnepére. Bár hivatalosan ez az ünnep november 1-én van mégis a két nap a köztudatban összekapcsolódott. Ilyenkor a katolikusok az üdvözült lelkeket ünneplik, akik hitük szerint már kint vannak a tisztítótűzből (purgatórium) és már a mennyei, dicsőséges egyházhoz *(ecclesia triumphans)* tartoznak. Ezért nem véletlen az sem, hogy Luther Márton pont az előző napot, október 31-t választja arra, hogy kitűzze 95 tételét a wittenbergi vártemplom kapujára, ezzel „megzavarva" az ünnepet. Tételeiben erőteljesen kritizálja például a purgatórium funkcióját.

Visszatérve a Halloweenre, ez egy ősi, pogány kelta szokás, amit gael nyelven így neveztek *samhain* (ejtsd: száuiny, vagy szaviny). Az ehhez köthető hiedelem szerint október 31 az év legmágikusabb éjszakája, amikor elhalványul az élők és a holtak világa közötti határ. Ilyenkor, hitük szerint, az elhunytak lelkei még visszatérnek az élőkhöz, illetve más, leginkább gonosz szellemek érkeznek a földre, hogy gyötörjék az embereket. Innen ered a jellegzetes halloweeni jelmezöltés az emberek között, aminek az volt a feladata, hogy az ártó lelkek ne ismerjék fel a jelmezes embereket. Továbbá szokás volt nagy tüzeket gyújtani, amiknek a parazsát másnap a druidák (a kelták pogány papjai) szétosztottak a családok között, hogy azzal gyújtsák meg, az új tűzet, amiről úgy vélték, hogy elűzi a rossz szellemeket. Ilyenkor valami adományt, általában áldozatra szánt állatot, illet adni a druidáknak. Aki viszont valamilyen oknál fogva nem tudta ezt megtenni, annak saját gyermekét kellett odaadni áldozatul egy bizonyos *Crom Cruach* nevű termékenységistennek, aki az ő pogány hitük szerint, a jövő évi termésért volt felelős.

Végül vonjuk le a következtetést a Halloweenről. Bár látszólag egy ártatlan, beöltözős, szórakoztató tevékenységnek tűnik (egyetemeken egyre inkább elterjedt az Amerikából kiinduló *„Halloween-partyk"*, amik olyan bálok, ahol a Halloweent ünneplik), azonban egyáltalán nem az. Aki ezzel közösséget vállal az a sötétséggel, és a halállal vállal közösséget, és megveti az életet, és annak Urát, Jézus Krisztust. A magyar származású Anton Szandpr LaVey, a Sátán Egyházának alapító főpapja, így vélekedett a Halloweenről: *„Örülök, hogy a keresztény szülők legalább évente egyszer megengedik a gyerekeiknek, hogy a sátánt imádják."* Igy ez az esemény nem egy „jó buli", hanem nyílt sátánimádás és közösségvállalás a gonosszal. Álljanak előttünk Pál apostol szavai: *„És ne legyen közösségtek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat!"* (Efézus 5, 11 Károli-fordítás).

Nekünk, reformátusoknak ez a nap az Ige világosságának az ünnepe. Hiszen ekkor azt ünnepeljük, hogy az emberi elme és értelem, amit *„lelki sötétség fogott be"*, újra kezébe veszi a Szentírást és olvassa. A reformáció előtt a latinul írt Bibliák a templomok hátsó részébe voltak száműzve, leláncolva, hogy senki ki ne nyissa, és, hogy csak tudós emberek értsék. De immár több, mint ötszáz éve anyanyelven szól az igehirdetés. Magyarul olvashatjuk, kezünkbe vehetjük a Szentírást, és naponta részesei lehetünk annak, hogy az Ige világossága betölti az életünket. A mi lelkünk ennél a fénynél nyer nyugalmat, nem pedig a töklámpások pislákoló mécsvilágánál.

Jézus mondja: *„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága."* (János 8, 12)

Rácz Gábor
beosztott lelkipásztor
Hajdúböszörmény Kálvin tér

„Sőt hallám, hogy minden teremtett állat, amely van a Mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké." (Jel. 5,13.)

Halottak napja református szemmel

A halottak napja (november 2.) a holtakról való megemlékezés napja a római katolikus egyházban. A clunyi kolostorból indult el a holtakra való emlékezés és a holtakért való imádkozás szokása a X. században. A XIV. században általánosan is bevezették. Mára az előtte való nap, november 1 (mindenszentek) munkaszüneti nappá lett és egy országos „temetőjárás” kezdődik, amely a gyakorlatban messze túlnőtte a katolikus kereteket, ezért fel kell tennünk a kérdést, hogyan viszonyuljunk a halottak napjához mi reformátusok? Válaszaim: I.. Biblikus látással. II. Élő reménységgel. III. A feltámadás hitének lángjával.

I.

Mindenekelőtt egy rövid hittani-dogmatikai alapvetést kell tennünk, hiszen alapkérdésünk összefügg az élet, halál, megváltás, lélek halhatatlansága, test feltámadása kérdéskörökkel és az ezekre adott református válaszzsal. Mindezt azért tartom fontosnak tisztázni, mert ha reformátusként megállunk szeretteink nyughelyénél, akkor ne hamis képzelgéssel, hanem BIBLIKUS LÁTÁSSAL tegyük ezt.

Klasszikus hitvallásaink mellett e témában gyöngyszem Dr. Joó Sándor „Húsvét homiletikuma” c. műve, valamint a „Mi van a halál után?” c füzetecskéje, továbbá Dr. Szathmáry Sándor „Eszkatológia” című, e területen részletes és hézagpótló- munkája.

A Szentírás az Élet szóval nem csak a puszta létezést jelöli, hanem ez a kifejezés a földi élet mellett leginkább az örök életre utal.

A halál pedig teológiailag nem a lét ellentéte, hanem az Életé. A halál nem egyenlő a nemlét állapotával, hanem a halál az Élet, az örök élet hiányát fejezi ki. A bűneset óta megromlott élet, a bűnnel megfertőzött élet: ez a halál. A halál tehát az Élettől, az Istentől elszakadt lét. „Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy” (Jel 3,1). Ilyen értelemben a halál maga a kárhozat, amely a születéssel kezdődik és a testi meghalással végérvényessé válik, hacsak közben újjá nem születik az ember. A halál a testből és lélekből álló emberi személynek a halála. Emberi életünk a paradicsomi tragédia óta mindenestől, testestől-lelkestől, Isten jogos ítélete miatt halálra szánt, a halál börtönébe zárt élet, amiből semmiféle emberi erőfeszítéssel nincs menekvés.

Ámde Isten Krisztus halálból való feltámadása által áttörte egy ponton az emberi létünket körülzáró halálbörtön falát. Ezen a résen, de csak ezen az egyetlen résen át nyílt meg az út a halál világából az Élet világába. Hogyan? Az embernek még testi meghalását megelőzően meg kell halnia a bűn számára és újjá kell születnie Krisztusban a Szent Lélek által.

Mi a helyzet az emberi lélekkel? Pillanatig sem kétséges, hogy a lélek a testi meghalás bekövetkezése után is tovább létezik, de ez nem jelenti bibliai értelemben a lélek halhatatlanságát. Hiszen a halhatatlanság szónak csak akkor van értelme, ha az a kárhozat halálából való megszabadulást jelenti, erre pedig a lélek önmagától nem képes. Az ember mindenestől, testestől-lelkestől a halál uralma alatt áll. Éppen ezért kellett Krisztusnak meghalni és feltámadni, mert az emberi léleknek semmi olyan képessége és tulajdonsága nincs, ami őt a halálból a halhatatlanságba átemelné. A lélek nem maga az Élet; egyedül Isten maga az Élet, Ővé egyedül a halhatatlanság (1Tim 6,16). Nem a lélek halhatatlan, hanem a Krisztusba oltott lélek halhatatlan, és nem magától halhatatlan, hanem a Krisztusban való hit által.

Mit jelent a test feltámadása? Maga az anyag még nem test, csak a lélekkel megtöltött, meglelkesített anyag a test. Testem és lelkem együtt alkotják az egyéniségemet. A test lényege tehát az, hogy a test a lélek „alakja”, az emberi személyiség megjelenése, tehát több és más valami, mint a testet pillanatnyilag alkotó anyaghalmaz. Testünkben átlag hétévente minden anyagrészecske kicserélődik, mégis ugyanaz marad a testünk. A test lényegéhez nem tartozik hozzá egy bizonyos anyag. A Szentírás nem azt mondja, hogy ugyanaz az anyag támad fel, amely eltemettetett, hanem hogy a test támad fel. Ugyanannak a személynek a teste támad fel, de nem ugyanaz az anyag. A Szentírás ezt az egységet és különbözőséget az „érzéki” és „lelki” test fogalmakkal jelzi. A testi feltámadás tehát éppen azt jelenti, hogy Isten a halálon át is megőrzi az ember egyéniségét, személyazonosságát, tehát nem hiába reménykedünk a viszontlátás örömében. Ha valakit ennél részletesebben érdekel ez az izgalmas téma, ajánlom figyelmébe a bevezetőben ajánlott kitűnő műveket.

II.

A tiszta biblikus látás mellett igen fontos, hogy ÉLŐ REMÉNYSÉGGEL álljunk meg szeretteink sírjánál.

A gyász, a fájdalom a Szentírásban egy legitim érzés. Még Jézus is könnyekre fakadt Lázár sírjánál. De az egész evangélium központi üzenete éppen az, hogy Isten megvigasztal, de nem úgy, ahogy mi vigasztaljuk egymást. Isten hatékonyan vígasztal, cselekszik értünk, kihoz a halálból, Krisztusban „megvált és harcol értünk". Szeretteink sírjánál állva gondoljunk azokra a bátorító Igékre, amelyek ezt hirdetik: „Nem hagysz engem a holtak hazájában" (Zsoltárok 16,10), „Valóban feltámadott az Úr!" (Lukács 24,34), „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él" (János 1125), „Akár élünk, akár halunk, az Úréi vagyunk" (Róma 14,8), „Hitben járunk, nem látásban" (2Korinthus 5,7), „Ez az a bizonyságtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van, akié a Fiú, azé az élet" (1János 5,11-12) … számosat idézhetnénk még. Sokat segíthetne az Ige egyházához méltó emlékezésben az, ha szeretteink síremlékén szerepelne egy-egy ilyen bibliai Ige. Azért feltételes módban fogalmazok, mert sajnos még a református temetőkben is alig olvasható élő reménységre buzdító Ige.

Ez az élő reménység Krisztusban adatik, de mivel a végső bírák nem mi vagyunk, ezért minden sírnál megállhatunk ilyen reménységgel. Ígéretünk van arra, hogy Isten az emberi élet utolsó percében is elvégezheti a megtérés csodáját. „Isten nagyobb a mi szívünknél!" (1Jn 3,20) Az elhunytakért már nem imádkozunk, a döntés lehetősége számukra lezárult, de hálát adunk mindazért, amit Istentől rajtuk keresztül elfogadhattunk, amíg éltek, és bízva tekintünk előre. Ez a hit szenteli meg igazán emléküket.

Ez az élő reménység azonban halottak napján, szeretteink sírjánál állva különösen arra késztet bennünket, hogy feltegyük magunknak a kérdést, mi készen vagyunk-e, hitben járunk-e, Krisztusban vagyunk-e? Református értelemben minden halottak napja a Krisztus melletti döntésre, illetve a Megváltónkba vetett hit erősödésének fontosságára figyelmeztet. Arra, hogy „nincs itt nékünk maradandó várunk, hanem az eljövendőt keressük!" (Zsidókhoz írt levél 13,14).

III.

A téma kimeríthetetlen, az újság terjedelme azonban korlátozott, ezért tegyünk fel végezetül még egy kérdést? Mi a helyzet a külsőségekkel? Szeretteink sírjánál állva a FELTÁMADÁS HITÉNEK LÁNGJÁT gyújtsuk meg szívünkben. Ezért a hitért könyörögjünk. A feltámadás hitének lángja egyedül a Krisztus-hit olajából táplálkozhat, de ez a láng, éppen mert a „Világ Világosságának" lángja, beragyogja egész földi életünket és a halál árnyékának völgyét is. Megvigasztal, békességet és bizonyosságot ad az elköltözöttek tekintetében, és erőt ad, hogy jobban figyeljünk azokra, akik még itt vannak velünk.

Engem erre keményen megtanított az Úr. Édesapám, akit mélyen tiszteltem és szerettem, egy alkalommal a heti „unokázásból" hazafelé készülve, csendesen így köszönt be nekem a lelkészi hivatalba, ahol én szokás szerint nagyon el voltam foglalva: „Fiam, neked soha nincs időd velem beszélgetni!"… Négy nap múlva a halálhírét kaptam. Ezzel köszönt el.

A feltámadás hitének lángja az elköltözöttekkel kapcsolatban bizonyossággal, az élőkkel kapcsolatban a szolgáló szeretet feladatával ragyogja be mindennapjainkat. A síron való gyertyagyújtás kérdése azért lényegtelen, mert a feltámadás hite nélkül katolikus részről sincs értelme, „bár szép a sok gyertya a novemberi temetőben", de ez önmagában semmit sem segít rajtunk, ugyanakkor, ha ezzel azt akarjuk kifejezni, hogy itt jártunk, és élő hittel emlékezünk szeretteinkre, miért ne tehetnénk? Ezen vitatkozni butaság! Nem bizonyos külsőségek betartásától vagy elvetésétől vagyunk reformátusok, hanem attól, amit e cikkben végig részleteztem. Mégis számomra biblikus hitünk kialakult külső megnyilvánulási formái is fontosak, ezért én szeretteim nyughelyénél a feltámadás hitének lángját gerjesztem fel szívemben. Közben az említett bibliai Igék mellett eszembe jut Erdélyi József verse is, amelyet azért idézek, mert a költeményt katolikus ünnepen egy katolikus kereszt ihlette, de református tartalommal zeng:

Megritkul már a nyárfák levele,
Dúsan terült a réti fű vele,
Hosszan, amint ragadja el a szél,
Olyan, mint egy királyi, arany szemfedél.

Hazafelé már alkonyodni kezd,
Az útfélen feltűnik a Kereszt.
rajta csüng búsan az Ember Fia,
Lehajtott fején töviskorona.

Csak hulljatok ti, nyárfalevelek!
Repülj, idő! Én pajzsot emelek,
Arany pajzsot mely mint a Nap ragyog,
S az van ráírva, hogy feltámadok!

a tanulmány szerzője
a Dunántúli Református
Egyházkerület püspöke,
Steinbach József

forrás:
Dunántúli Református Közélet,
2009. november 1.

BIZONYSÁGTÉTELEK

Bizonyságtétel az aktív szolgálatát az Imádság Évében befejező lelkipásztor életéből, ima-életéből

Az Imádság Éve vezérigéje a Zsoltárok könyve 46. részének 11. verse: „Csendesedjetek el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten.” A csendre buzdít az Úr a zsoltárversben és a csendre vágyik az énekíró, amely nagy segítség az imádság megszületésében: „Uram, a csendet vágyom én, Csendet a szívem legmélyén. Nem vágyom én hírt és nevet, Nem mondok már igent, s nemet, Mély belső csendre vágyom én, Mély belső csendre vágyom én! / Kell, hogy szívemben csend legyen, Bármilyen nagy a félelem. A szív úgy fél, a szív úgy fáj, Ne ejtsen szót, panaszt a száj! Bármilyen nagy a félelem, Kell, hogy szívemben csend legyen. / Atyám, segítsél csendre el, Aranynak próba-tűz jövel! Atyám, tisztíts meg teljesen, Míg fényed bennem megjelen! Atyám, tisztíts meg teljesen, Míg fényed bennem megjelen! / Hála, hogy bennem csend lehet, Nagy boldogság, hogy Ő vezet. Vele szívemben béke él, S csendben az utam mennybe ér. Hála, a csend enyém lehet! Atyám, vezérelj engemet!”

Hála Istennek, elmondhatom, hogy az imádság átölelte egész életemet. Már születésem előtt imádkoztak értem hívő szüleim. Még nem tudták, hogy hány gyermekük fog születni, fiúk lesznek-e, vagy lányok, azt az Igét kapták, hogy: „Minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.” (Ézs 54,13) És… jöttünk sorba, hatan, és mind a hatan fiúk. És mindannyian az Újszövetségből kaptunk nevet: Pál, János, Péter, András, István és Barnabás. Mindannyiunkat szeretetben és imádságban hordoztak szüleink, és Isten kegyelméből tanítványai lettünk.

Gyermekkoromban nem emlékszem, hogy a kötött imádságokon túl imádkoztam volna, pontosabban egyre igen. Egy konfirmációi előkészítőn történt, hogy fejünket meghajtva imádkoztunk, és akinek a lelkész megérintette a fejét, attól kért imádságot. Egyszer rám is sor került, nem emlékszem, hogy mit imádkoztam, de az inkább izgalomból, mint szívből fakadt. És még egy gyermekkori emlék az imádságról: egy házi-istentiszteleten voltunk, ahol közös imádság is volt, és emlékszem, hogy ott éreztem először késztetést a hangos imádkozásra, de megakadt a torkomon, nem jött ki hang formájában, de tudom, hogy Isten akkor is meghallgatta.

És emlékszem az első, szívből fakadó, a Lélek által indított és kimondott imádságomra, ez 1972 májusában volt, nem sokkal a konfirmációm után. A Lélek szele fújt a szülővárosomban: Hajdúböszörményben, egy ifjúsági gyülekezet jött létre. Sükös Pál lelkipásztort használta fel Isten. Futótűzként terjedt az evangélium: ’71. októberétől ’72. májusáig, amíg közöttünk lehetett, közel 30 fiatal tért meg, közöttük testvéreim is. Bár még gyerek voltam, én is vágytam arra az útra, amin ők jártak.

Akkor hívott meg engem is Pali bácsi egy lelki beszélgetésre, amelyen őszinte imádságban letettem életemet Isten kezébe, személyes hittel elfogadva Jézus váltságáldozatát. Olyan öröm és boldogság kísérte ezt a döntést, hogy nem tudom, hogy mentem akkor haza, mert úgy éreztem, mintha repülnék, mintha 20 centivel a föld fölött járnék.

Attól kezdve jártam az ifjúsági órákra, amit majd Pali bácsi halála után a felesége: Juliska néni tartott, és ott a közösségben gyakoroltuk a közös imádságot. Onnantól kezdve gyakorlom az egyéni csendességet is: napi Igeolvasást és imádságot.

Aztán az ifjúság éveiben megismerkedtem az imádságnak egy olyan változatával, amit úgy ismerünk, hogy tusakodás. Az útkeresés időszaka volt ez. Hol a helyem? Hol akar Isten látni? Isten ajtókat zárt be és tárt ki az életemben. Akkor -tanult szakmámban- szabóként dolgoztam, és ez a vágy volt a szívemben az énekíró fogalmazásában: „Minden lépés, amit lépek, Minden munka, amit végzek, Minden öltés, melyet öltök, Minden fillér, mit elköltök, Hirdesse az Úr szerelmét Dicsőítse nagy kegyelmét! Soli Deo Gloria!” (Halleluja 290,1)

Akkoriban értesültem a levelező teológia lehetőségéről. Érdekelni kezdett, be is iratkoztam, bár akkor még nem lehetett tudni, hány évig tart és mihez ad végzettséget. Azon gondolkoztam el: lehet, hogy nemcsak szabóműhelyben, hanem szószéken is hirdethetem az evangéliumot? Még nem láttam a jövő útját, így hát tovább tartott a tusakodás. Aztán kiderült, hogy tovább lehet menni harmadév után, de nekem két év kiesett a katonaság miatt. (Közben átéltem, amit nemrég hallottunk Bogáti Attila tábori lelkésztől: másfél év Lenti - helyrebillenti.)

Majd ötödév vége felé egy levél érkezett a Püspöki Hivatalból: egy beszélgetésre hívott Arató Ferenc főjegyző úr, amelyen választ kellett adni a nehéz kérdésre: hogyan tovább? Még a kitűzött napot megelőző este sem tudtam, mit fogok mondani. A tusakodás aznap reggelig tartott, amikor elolvastam a napi Igét: „Jaj nékem, ha nem hirdetem az evangéliumot.” (I.Kor 9,16) Mintha tűzpirossá lett volna az Ige a Bibliámban és perzselő tűzzé szívemben. Már tudtam, mit kell válaszolni a kérdésre: Megyek. Nem az a fontos, hogy hová, hanem az, hogy megyek. Ahogyan Ábrahám is elindult az Úr, hívó szavára: „És elindult, nem tudva, hova megy” (Zsid 11,8b).

Az ismeretlen jövő felé tekintve erőforrás volt az ének-imádság gazdagsága: „Én nem tudom, mit akarsz énvelem, Én nem tudom, mi a célod

velem, Én nem tudom hova küldesz, Atyám, Én nem tudom, mit bízol énreám. / Én nem tudom, Lelked merre vezet, Én nem tudom, jövőm mit rejteget, Én nem tudom, hogy milyen próba vár, Én nem tudom, de Te tudod, Atyám. / Én nem tudom, hogy milyen lesz az út, Én nem tudom, azt sem, hogy hova fut, Én nem tudom, de nem is kérdezem, Tudja Atyám és ez elég nekem. // Csak azt tudom, hogy Te nagyon szeretsz, Hogy értem állt Golgotán a kereszt, Csak ezt tudom és ez elég nekem, Szeress, vezess én drága Mesterem!"

Így kerültem 1987 tavaszán Köröstarcsára, majd 1995 Újévtől Gyulaváriba, amikor annyiban változtak meg imádságaim, hogy most már nemcsak magamért, családomért imádkoztam, hanem a reám bízott gyülekezetek örömét és terhét is felvettem lelki vállaimra és segítettem oda Isten színe elé. Nem könnyű egy közösség vezetőjének lenni, – ezt mindannyian jól tudjuk -: megtalálni a helyes irányt, bölcs döntéseket hozni különböző helyzetekben, alkalmas időben. Gyakran imádkoztam az énekíróval: „Vezetni úgy tudok, ha Szentlelked vezet, Zászlóm fennen csak úgy lobog, Ha fúj leheleted." (Halleluja 475,3b)

Nagy segítség, ha vannak imatársak, akikkel együtt hordozzuk a terheket, együtt emeljük szívünket Isten felé a ránk bízott gyülekezetért az imakéréseinkkel együtt. Az is nagy áldás, ha tudjuk, hogy imádkoznak értünk. Erről annak idején többször biztosítottak szüleim. És boldogító érzés volt éveken keresztül, hogy azt mondta keresztapám, amikor vasárnap 10 órára a harang hívogat Istentiszteletre, akkor ő mindig áldásért imádkozik a távol lakó lelkész-keresztfia Igeszolgálatának megáldásáért.

Egy lelkipásztor kérdezte egyszer tőlem: te mit szoktál csinálni, amikor magad alatt vagy? Nem vágtam rá rögtön a helyes választ: imádkozom. De azért előbb-utóbb az szokott bekövetkezni: olyankor gyengeségeimből, erőtlenségemből sóhajtok az Úrhoz, mint az énekíró: „Ó segíts győzni, ha szétfoszlik minden, Csak pornak, semminek látom magam, Már erőm kérni és esdeni sincsen, Megriadt őz lehet ily hangtalan, Ám ha a sóhajom még keres Téged, köss velem Jézusom, új szövetséget!" (Dicséretek 312,6) Olyankor előveszem és felhangolom a régi, ifjúkoromban kapott gitáromat és engedem, hogy Isten engem is felhangoljon a másik szép ének-imádság által is: „Hideg szívem, nincs benne vágy Uram Feléd, Tört életem hogyan vigyem Uram, Eléd? / A tűz kihunyt, a hit tüze, csak pernye hull, Az éjszaka hideg sötétje rám borul. / Tenélküled én elveszek, tudom, Uram, Ó hű kezedbe hadd tegyem nehéz utam! / Jön még hajnal és csillag kél szívembe fel, Napod úgy várom, drága Jézus, ó jövel!" (Dicséretek 122)

A lelkipásztor is emberből van, ő is elfárad olykor, de olyan jó együtt vallani és tapasztalni Ézsaiással: „Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!" (Ézs 40,29-31)

És itt térnék ki arra, hogy nemcsak ülve, összekulcsolt kézzel, állva, felemelt kézzel, letérdelve, leborulva lehet imádkozni, hanem futva is. Az utóbbi években többször volt ilyen élményem, amikor egybeesett a futópálya és a hit versenypályája, amikor végig intenzív imádsággal telt egy-egy futóedzés ideje. Még „imafélmaraton is előfordult.

Azt mindannyian tudjuk, hogy tartalmát tekintve legalább ötféle imádságot különböztetünk meg. Dicsőítés, amikor felismerve Isten nagyságát hódolunk előtte, imádjuk, dicsőítjük Őt. Hálaadás, amikor végignézve életünket, felfedezzük, hogy mi mindent kaptunk Tőle, és megköszönjük. Bűnvallás, amikor felismerve saját korlátainkat, hibáinkat, vétkeinket, gondolatban, szóban, cselekedettel és mulasztással elkövetett bűneinket, leborulunk Előtte és bocsánatért imádkozunk. Kérés, amikor Istenhez fordulva elmondjuk Neki vágyainkat, kívánságainkat, kéréseinket, és Rá bízzuk annak megvalósulását. Közbenjárás, amikor nemcsak magunkért, hanem másokért is Istenhez fordulunk. Elé visszük azokat az embereket, akik fontosak számunkra és imakéréseiket.

Ez utóbbival hadd folytassam, a közbenjáró imádsággal. Előfordult, amikor megígértem valakinek, hogy imádkozom érted és elfelejtkeztem róla. Utána nagyon szégyelltem magam. Nem sokkal később részt vettem egy lelkészi csendes-héten a kecskeméti Emmaus Házban, ahol a szolgáló lelkipásztor: Cseri Kálmán többek között a hósenről beszélt. A hósen az ószövetségi főpap öltözékéhez tartozott, ami aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin és len-fonalból készített szőttes volt, amit a palást felül hordott a főpap, ebben volt benne az úrim és a tummim. Ennek a jelentésébe most ne menjünk bele, inkább arról hadd szóljak, ami nekem akkor nagyon hangsúlyossá vált.

Ahogy a főpap a szíve fölött viselte a hósent, úgy kell nekünk is szívünkön viselnünk azokat, akikért imádkozunk, odasegítve őket Istenhez. Legyen szívügyünk a közbenjáró imádság. Emlékszem rá, még azon a csendes-héten fogtam egy A4-es lapot, kettévágtam, összehajtottam mindkét fél-lapot, és ráírtam a felső oldalra, hogy HÓSEN. És írtam sorról sorra azokat a neveket, eseményeket, akikért, amikért imádságot vállaltam. Aztán gyakran elővettem, emlékeztetőül, és azóta is tovább bővül a lista, újabb és újabb pót-lapokat kell behelyezni. Adja Isten, hogy megújuljunk a közbenjáró imádságban másokért: betegekért, özvegyekért, árvákért, gyászt hordozókért, gyülekezeteinkért, anyaszentegyházunkért, a választásokért, ébredésért, esőért, áldás-esőért, országunkért, nemzetünkért, világunkért, a békéért..., akiket és amiket Isten Lelke ránk terhel.

Imádkozhatunk hangosan, halkan, kiáltva, magunkban, énekelve, a szent helyen: a templomban, gyülekezeti házban, imateremben, otthon, a belső, csendes szobában, vagy kertben, erdőben, gáton, egyedül, ketten, házastárssal, baráttal, lelki-testvérrel, imaközösségben, Istentiszteleten, Bibliaórán, imaórán, mondhatunk kötött imádságot, egyéni imádságot... Nem a szép szavak számítanak, hanem a szívünk őszinte kiöntése az Úr előtt.

„Még nyelvemen sincs a szó, Te már egészen érted azt Uram." (Zsolt 139,4)

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt, és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,6-7)

Adja Isten, hogy legyenek a Lélektől átitatott, meghallgatott imádságaink az Imádság Évében és az Imádság Éve után is!

Hegedűs István
nyugdíjas lelkipásztor

„Adjad, fiam, a te szívedet nekem!” Példabeszédek 23,26.

A címben idézett bibliai mondat sorsfordító felszólítás volt életem egy pontján. Istenfélő református családba születtem az ötvenes évek végén. Nagyszüleimmel, szüleimmel együtt, kicsi gyermekkoromtól kezdve állandó résztvevője voltam a vasárnapi istentiszteleteknek. Édesanyám úgy látta jónak, hogy az ideológiai kettős nevelés nem válna javamra, ezért iskolai pályafutásom kezdetén közölte az igazgatóval, nem leszek sem kisdobos, sem úttörő. Viszont beíratott hittanra, megismertem a bibliai történeteket, esténként imádkoztam a nagymamámmal, hittem Istenben, akire úgy tekintettem, mint Teremtőmre, 13 évesen konfirmáltam. Középiskolai éveimben már el-elmaradoztam az istentiszteletekről. Nagyon sokat olvastam, tanultam. Ebben az időszakban egyik gimnáziumi társam meglepő gondolattal fordult hozzám: „Tudod, irigyellek téged, mert tudsz hinni Istenben!” Nem bontottuk ki ezt a gondolatot, talán azért, mert az én hitem, nagyon felszínes volt, és én magam sem tulajdonítottam ennek nagy jelentőséget. Mindenesetre ez a mondat megmaradt bennem.

Következett a pályaválasztás. Határozott elképzelésem volt. Gyógypedagógus szerettem volna lenni. Ennek megfelelően készültem az érettségire, felvételire, azonban a jelentkezési lap beadása előtt bekövetkezett életem első nagy traumája. Édesanyám nem támogatta az elképzelésemet. Túlságosan távolinak érezte a budapesti főiskolát, és úgy döntött, az lesz a legjobb, ha Hajdúböszörményben az Óvóképző Intézetben folytatom a tanulmányaimat. Így is lett. Nem voltam túlzottan boldog, amikor felvettek. Kollégista lettem, és ott találkoztam egy lánnyal, akivel rengeteget beszélgettünk, hitről, Istenről, Jézus Krisztusról is. Ő naponta olvasta a Bibliát, imádkozott. Ezért sokan csodabogárnak tartották, mondván, nem kell a lelkizést túlzásba vinni. Engem azonban a beszélgetéseink elindítottak egy úton, láttam, hogy az a hit, amit ő képvisel egészen más, mint az enyém. Ő, hamarosan megtalálta a Kálvin téri református gyülekezet ifjúsági csoportját, és rendszeresen találkozott velük. Én nem tartottam vele, őriztem az autonómiámat, de ő megosztotta velem a hitbeli tapasztalatait és a barátságunk egyre erősebb lett, sok évtized után, ma is tart.

Történt egyszer – néhány hónap elteltével, húsvét másnapján – hogy hamarabb érkeztem vissza a Képző kollégiumába, mint a többiek. Élveztem a csendet, nyugalmat és ekkor megszólalt a harang a Kálvin téri templom tornyában. Életemben először éreztem azt, hogy ez a harangszó engem hív. Nem a nagyszüleim, nem a szüleim kérésére, hanem valamilyen megfoghatatlan belső indíttatásra elindultam, teljesen egyedül, és részt vettem egy húsvéti ünneplést záró istentiszteleten. Az alkalom után, a templomkertben hozzám lépett egy lány és kedvesen meghívott az ifjúsági csoport esti beszélgetésére. Elfogadtam. Az este tartalmas, jó hangulatú volt, otthon éreztem magam. Az alkalom végén mindenki kapott egy apró kártyát, rajta egy bibliai mondatot. Az enyém így szólt: „Adjad, fiam, a te szívedet nékem!” Példabeszédek 23,26. Félreérthetetlen volt, ez az Istentől érkező határozott invitálás, mélyen elgondolkodtatott, és ekkor kezdtem el, olvasni a Bibliát. A János evangéliumával kezdtem, és miközben olvastam az az érzésem támadt, mintha Isten beszéde átmosna. Egyre reálisabb lett az önismeretem és egyre tisztábban láttam Isten valóságát, jelentőségét, a saját életemben is. Az a hit, amit korábban éreztem, egy távoli Isten iránti tisztelet volt. Tulajdonképpen háttal álltam neki. Nem érdekelt a terve, nem kerestem az akaratát. Most azonban, Jézus Krisztus megváltó szeretetét megismerve, egészen közelivé, személyessé vált ez a kapcsolat. Odafordultam Jézus Krisztushoz, hálát adtam, hogy rám talált, megszólított, megszabadított és azon az úton vezet tovább, amelyen járnom kell az ő akarata szerint. A Biblia alapos ismerete korábban hiányzott az életemből. Most úgy ittam Isten szavait, mint szomjas vándor a forrásvizet. A Biblia napi olvasása és az imádság Isten iránytűje lett az életemben és a leghétköznapibb dolgokban is vezetett, irányt mutatott. Ebben az időben, három fontos ige ragyogott ki a Biblia lapjairól.

- Jézus mondja: Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. János 14,1.
- Aki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak és íme újjá lett minden. 2Kor. 5,17.
- Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. János 6,68-69.

Lassan világossá vált számomra, hogy nem véletlenül vagyok Hajdúböszörményben. Bár nekem egészen más terveim voltak, Isten úgy döntött, itt akar megszólítani és megajándékozni, és Ő már azt is tudta, amit én még remélni sem mertem. Kezdésként három életre szóló ajándékot kaptam Istentől ebben a városban; megtérésem által, a vele való személyes kapcsolatot, a barátnőmet, aki az ő eszközeként volt jelen az életemben és a férjemet, akivel az ifi csoportban ismertük meg egymást.

Mindezen túl sok kedves családtagot, lelki testvért, barátot és rengeteg áldást. No, de mi történt a hivatással? Az Óvóképzőt elvégeztem, de vallásos világnézetem miatt óvónői állást nem kaphattam. (A 70-es években járunk.) Ezért bölcsődei gondozónőként kezdtem dolgozni. Életem első munkahelyén egy kedves gyülekezeti tag, Széllné Rózsika volt a mentorom. Csodás éveket tölthettem ott. Nagyon sokat tanultam tőle. Egyik nap a csoportomba járó kislány édesanyja meglepő ajánlattal állt elő; Lenne-e kedvem egy gyógypedagógiai iskola kollégiumában nevelőtanárként dolgozni? Elállt a szavam. Isten emlékszik az én középiskolás álmaimra? Igen, és úgy tűnik, most új ajándékot készít. Bemutatkoztam az iskola igazgatójának és azt is elmondtam, hogy második gyermekünket várjuk, fél év múlva szülni fogok, és 3 évig szeretnék otthon maradni. Mindezek ellenére, az állást határozatlan időre megkaptam, 3 nap múlva már az iskolában dolgoztam. A GYES ideje alatt elvégeztem a Gyógypedagógiai Tanárképző Főiskolát és ma is hálás a szívem, hogy Isten megengedte, hogy életem további részében, azt a hivatást gyakoroljam, amire középiskolás éveimtől készültem.

Közben bővült a családunk, Isten négy gyerekkel ajándékozott meg bennünket. Már a legkisebbek is óvodába jártak, amikor az Úr Jézus feladatot bízott rám a gyülekezetben, a gyermekek közötti szolgálatot. Vasárnap délelőttönként az óvodás gyerekek számára tarthattam istentiszteleteket. A lelkészek, Nagy Feri bácsi és felesége, Lenke néni nagyon sokat segítettek, bátorítottak, de arra is figyelmeztettek, hogy ezt a feladatot hűséggel és odaadással lehet jól végezni, és az alkalmasságot, ahogyan az elhívást is, Istentől kapjuk. Hálás a szívem, hogy még ma is ott lehetek ebben a szolgálatban és Isten megszaporította a munkatársak számát is.

Bővült a feladatok köre, amikor a Foglalkoztató Iskolában, ahol tanítottam, kedves igazgatónőm – Horváthné Kozma Ilona – bátorítására és segítségével elindítottuk az iskolai hitoktatást. A tanulók 70%-át beíratták hittanra. A cél az volt, hogy a gyermekeket Jézus Krisztushoz vezessük, hogy problémáikra megoldást, bűneikre bocsánatot, életükre békességet és örök életet nyerjenek. Sok-sok áldást éltünk át a közel 30 év alatt. Istennek legyen hála, hogy ez a szolgálat ma is tart, Királyné Bertalan Hajnalka vezetésével. Életem minden percében megtapasztaltam, hogy akik Jézushoz mennek, azok mindig többet kapnak, mint amennyit várnak, vagy remélnek.

Befejezésül egy gondolat Rajkai Zoltántól, amellyel teljes mértékben egyetértek.

„Megtértem és az életem összes hiányosságának, nehézségének és gondjának értelme és célja lett. A megtérés nagyon különös, 180 fokos fordulat, mert a hit leglényegesebb eleme, hogy az ember nem önmagát helyezi előre, hanem Istent és minden más az életében ebből a helyreállt kapcsolatból következik."

Gyerekeimnek, unokáimnak, családom minden tagjának és neked is kedves olvasó, azt kívánom, tudd hittel elmondani:

„Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia." (János 6,68-69.)

Bertalanné Ági

CSAK EGY PERC

Reflektorok alatt is sötétségben

Olvasandó: Ézsaiás 50,1–11.

Lehet több tízezer watt által produkált fényerő alatt sötétségben ülni? Fizikailag nehéz lenne elgondolni, de lelkileg annál könnyebb. Anyátlan-apátlan árvaként, vagy mellőzött, meg nem kérdezett és meg nem értett fiatalként vagy felnőttként ott lehetsz egy koncerten tízezer társaddal, mégis sötétben maradnak számodra az élet igazán nagy kérdései!

Júda népe a babiloni fogságról kérdezte: valóban megtörténhet mindez? Ennyire rosszak lennénk, ezt érdemelnénk? - Amikor Ézsaiás arról prófétált, hogy fogság lesz a nép sorsa, még világítottak az égőáldozatok fényei, zúgott a zsoltár, zajlott az istentisztelet. Álltak a nagytemplom falai, s bevehetetlennek látszottak Jeruzsálem erődítményei. Az Ige mégis megszólalt: Ne áltassátok magatokat! Ahogy éltek, ahogy a szegényebbel bántok, ahogy az erőtlenebbel visszaéltek – ez mind bűn Isten szemében! A körülöttetek áradó fény csak a súlyos belső sötétség álcája…

De van kiút: „Aki köztetek féli az Urat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízzon az Úr nevében, és támaszkodjon Istenére!" (10.v.) Ha már észrevetted, hogy a világ ragyogása mögött milyen sötét a tartalom, mennyire az átverésről, a pénz- és önimádatról szól az a sztárkultusz, ami a fiatalok figyelmét olyannyira magával ragadja, akkor gyere az igazi fényre! Ne félj ott hagyni azt, ami csak a gonoszság álruhája, s odaállni az elé, aki a hitelesség teljes erejével mondhatta: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága." (Ján 8,12) Mondd el neki bátran mindazt, amit felismertél a sötétség természetéről, - de kezdd a magadéval! A másokéról mindenki képes beszélni, a sajátját viszont csak az tárja fel, aki már a Fényre vágyik!

Ne félj, hiszen közel van, aki igazságot szolgáltat neked. (8.v.) Az evangélium jó híre nem kevesebb, mint ez: Fiának igaz voltát tulajdonítja neked! Ha hiszel benne, mint aki a bűn sötétségéből a maga csodálatos világosságára szabadít fel téged, akkor meg is teszi. Megígérte, s mint hűséges Isten, meg is cselekszi!

Somogyi László

SZERETETSZOLGÁLAT

A felebarát

A Szentírásban többek között olvashatunk egy olyan párbeszédet, amelyben egy törvénytudó megkísértette az ÚR Jézust azzal a kérdéssel, hogy „De ki az én felebarátom?” Ezt a kérdést ma bármelyikünk feltehetné. Az ÚR válaszul elmondott egy történetet, amiből az ott és akkor jelenlévők közül mindenki megérthette - volna - a kérdésre a választ. Ez a lehetőség ma is ugyanígy fenn áll. Ha figyelünk az ÚR Jézus igaz szavaira (János 14,6.), és azokat elhisszük, Őt követjük, ezt követően megcselekedjük azokat, amiket mond. Egy ember „a” pontból „b” pontba igyekezett, de súlyosan bántalmazták és kifosztották. Majd épp abban az időintervallumban az úton kellett haladnia két olyan embernek, akik Isten és az emberek előtt szószólók voltak, ismerték és tudták Isten Igéjét, de mégsem élték (cselekedték) azt meg. Nem segítettek a rászorulón, a bántalmazotton. Azon az úton ment egy „egyszerű”, szerény ember is, aki meglátva a bajba jutottat, megrendült szívében, könyörült rajta, ráadásul azonnal, mert nem volt kérdés számára, hogy meszszemenőkig segítséget nyújtson. Kérdés, vajon miért tette? Kié lehetett a szíve, és a szívének indulata, amely megmozdult, mert, amit tanult attól a valakitől, aszerint is cselekedett. Az ÚR kérdésére, hogy ki a felebarát, helyesen felelt a törvénytudó, s az Úr Jézus biztatta, hogy ő is akképpen cselekedjen. Isten felhívja ebben a történetben a figyelmünket, hogy az önmagát dicsérő és a pénz, vagyon, különböző élvezetek kielégítésére, felhalmozására törekvő ember álljon meg egy hosszú pillanatra, és gondolja végig mit „épít”, mit gyűjt, önmagának, és mit hagy örökül a körülötte élőknek?! Mit jelent az elég, elegendő fogalma? Van-e elégedettség a szívben? Jut-e az elégedettségből a felebarát megsegítésére? Mekkora az elégedettség és mekkora az elégedetlenség halmaza? A két halmaz közös része a hálaadás adakozással. Áldás, ha eljuthatunk erre a szintre. Melynek egyetlen lehetősége, hogy a Szentírásban Isten szavaival, s Övele összhangban éljünk. Legyünk az ÚR diakónusai, szeretetszolgálatosai, áldott küldöttjei. Az Ő szolgálatában állva, az Igével a szívünket megtöltve - Isten dicsőségére - megtehetünk minden tőlünk telhetőt, ha éltet és ad erőt, mindarra, amire elhív. Legyen az bármilyen szolgálatvállalás. Isten számára minden ember értékes, hiszen az ÚR Jézus az Ő életét adta érettünk, helyettünk és miattunk. „Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj. Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.” (Zsoltárok 37,3-5.) „Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járj a te Isteneddel.” (Mikeás 6,8.)

Somogyiné Gyüre Mara

MISSZIÓS SZERVEZETEK

Biblia projekt

„Hisszük, hogy Jézus története képes megváltoztatni az egyéneket éppúgy, mint teljes közösségeket. Világszerte szakértő csapatokkal dolgozunk együtt, hogy még több videót készíthessünk folyamatosan bővülő közönségünk számára a Biblia könyveiről, a Szentírás témáiról és kulcsszavairól.” Forrás: https://misszioiszolgalat.reformatus.hu/misszioi-szervezetek/biblia-projekt/

Küldetésünk, hogy segítsünk úgy olvasni a Bibliát, mint egy nagy, egységes, összefüggő történetet, amely Jézushoz vezet.

Videók: Animációs videóinkban a Biblia legfontosabb témáit és könyveit járjuk körül. Nézd meg őket, és töltsd le ingyen a videóinkra épülő anyagokat!

Olvasási tervek: Fedezd fel a BibleProject Biblia olvasási terveit a YouVersion alkalmazásban!

Néhány szó a BibleProjectről: A BibleProject egy, az Egyesült Államokban működő, nonprofit, közösségi finanszírozású szervezet. Olyan segédanyagokat készítünk, amelyek segítenek a Jézushoz vezető egységes történetként átélni a Biblia által nyújtott élményt. Célunk, hogy a bonyolult bibliai gondolatokat érthetővé és hozzáférhetővé tegyük mindazok számára, akik szeretnének többet megtudni a Bibliáról. Munkánkat a globális egyházra való tekintettel végezzük, és bár szakértőink különböző keresztény közösségekből valók, közös céljuk, hogy minél több ember megtapasztalhassa a Biblia egységes történetének hatását.

Történetünk 2014-ben kezdődött, amikor két régi barát, Dr. Tim Mackie és Jon Collins úgy döntött, hogy a bibliai szaktudás és a vizuális történetmesélés ötvözésével ingyenes angol nyelvű videókat készítenek, amelyek segítenek az embereknek a Biblia megértésében. Azóta a BibleProject több mint 140 fős szervezetté nőtte ki magát, és az angol nyelvű videókon túl mára a világ számos részén működő csapatok támogatásával több ezer videót publikált több mint 50 különböző nyelven és nyelvjárásban.

Nagylelkű támogatói közösségünknek köszönhetően minden anyagunk ingyenesen elérhető.

Rólunk: A Királyért fordítunk. Hisszük, hogy Jézus királysága egy olyan valóság, amely a feje tetejére fordítja értékrendünket, világnézetünket és egész életünket. A mi célunk felkarolni Isten ezen fordított országát építő idegennyelvű kezdeményezéseket és lefordítani azokat igényes módon a magyar emberek számára, ezzel is segítve az itthoni tanítványozást.

Kapcsolat: **Írj nekünk!**
+36208028314
info@forditottkiralysag.hu
1107, Budapest, Bihari u. 9/a.
@forditottkiralysag

Támogatás:
Név: **Fordított Királyság Alapítvány**
Számlaszám: **11707110-21461998**
Közlemény : **„BibliaProjekt”**
Forrás:
https://bibleproject.com/hu/

szerkesztő

IFJÚSÁGI CSOPORT (IFI)

Szolgálat az Őrálló Dicsőítő Zenekarban

Az Úr kegyelméből már több, mint egy éve tagja lehetek az Őrálló Dicsőítő Zenekarnak dobos-énekesként. A zene mindig különleges helyet foglalt el az életemben, minden életszakaszomban találtam olyan dalokat, együtteseket, amelyek a szívemhez nőttek és a nehezebb időszakokon is átsegítettek. Azonban sosem gondoltam volna, hogy valaha is a művelőjévé válhatok.

Fiatalabb koromban értelmetlennek találtam a dicsőítést. Amikor az ifi alkalmaira járni kezdtem, mindig csendben maradtam az énekek alatt, nem érdekelt a zengedezés. Ennek kapcsán Bódis Miklós tiszteletes úr egyik evangelizációs estjén elhintett története jut eszembe. Elmondása alapján ismert egy román embert, aki egy keresztény zenekar tagjaként járt evangelizációkra Romániában Miklós tiszteletes úr mellett. Ez a román ember megvetette a magyarokat, Isten pedig úgy alázta meg, hogy egy magyar gyülekezetben tért meg. Hasonlóképp én is megvetettem a dicsőítést, és az Úr úgy tanított alázatra, hogy szolgálni hívott egy dicsőítő zenekarba.

2025. április 5-én a Hajdúvidéki Református Egyházmegye szervezésében egyházmegyei konfirmandus találkozóra került sor gyülekezetünkben “Lélegezz fel” címmel. Ezen az alkalmon szervezőként, csoportvezetőként vettem részt, ennélfogva tudtam, hogy a napi dicsőítést egy zenekar vezeti majd. A reggeli előkészületek közepette Papp Tibor, a zenekar vezetője ismeretlenül megkeresett, hogy tudnám-e irányítani a dalszövegek kivetítését. A felkérésnek kissé félszegen tettem eleget, mint később kiderült, alaptalanul.

Az áhítatok, bizonyságtételek között az énekek teremtettek hidat. Nekem nagyon hamar megtetszett a stílus, amiben a zenekar játszott. Az igazsághoz hozzá tartozik, hogy én addig alig hallottam ilyen formában dicsőítést.

Ebéd után Tibi felment a színpadra a gitárjával, s bemondta a mikrofonba, hogy úgy hallotta, valaki ki szeretné próbálni a dobot. Senki nem jelentkezett. Ekkor felnyújtottam a kezem, hogy szívesen játszanék egy keveset, habár nem én kértem eredetileg.

A történethez hozzátartozik, hogy ekkor én kb. 4 éve nem ültem a doboknál. Tinédzserként 3-4 évig tanultam játszani az ütőhangszeren, s a Covid-járvány előtt, 2019-ig édesapámmal állandó résztvevői voltunk a Hajdúböszörményi Ütős Együttesnek. A pandémia alatt otthon, saját akusztikus dobfelszerelésen próbálgattam egyes zeneszámokat, dalokat kísérni, de elég hamar alábbhagyott a lelkesedésem és félretettem az ütőket. Nem hittem, hogy valaha is folytatni fogom, azonban az Úrnak más tervei voltak.

A színpadon, a dobok mögé leülve, Tibivel ketten zenélve igazán felemelő érzés töltött el, nagyon élveztem ezt a kis előadást. Mint később kiderült, ez egy teszt volt, ugyanis Tibi egy kicsivel később félrehívott és megkérdezte, hogy nem szeretnék-e csatlakozni a zenekarhoz. Pár napnyi gondolkodási időt kértem tőle a válaszadásra, ugyanis nagyon sok kérdés merült fel bennem ennek kapcsán: alkalmas vagyok én erre? Az egyetem mellett jutna-e rá idő? Az Úr tényleg ebben a szolgálatban szeretne látni engem?

Sok imádság és tusakodás után végül igent mondtam a felkérésre, és 2025 júniusától a mai napig aktív tagja vagyok (és remélhetőleg még sokáig leszek is) az Őrállóknak. Jelenleg 10-en alkotjuk a zenekart, s van 2 tagjelöltünk is. Külön öröm, hogy rajtam keresztül Baja Dávid és Gajdán Viktória testvéreim is bekapcsolódhattak a közös zenélésbe.

Együttesünk missziói szolgálatot végez: koncertjeinket általában hétvégén tartjuk olyan gyülekezetekben, ahová előzetesen meghívnak minket. Jártunk már többek között Vaján, Sárrétudvariban, Esztáron, Nagyváradon, Berekfürdőn, vagy épp Nádudvaron. Havonta egyszer fellépünk a Debrecen-Füredi úti Református Missziói Egyházközség istentiszteletein. Valamennyien hisszük, hogy az Úr nagy nevét tudjuk dicsérni ilyen módon is, hiszen például a 150. zsoltár 3-5. versei kifejezetten erre sarkallnak: *„Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvolával! Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő cintányérral!”*

Repertoárunkban többek között református énekeskönyvi énekek, magyar és külföldi szerzők zeneszámai, népdalzsoltárok, gyermekdalok és ifjúsági énekek is fellelhetőek.

Amióta tagja lehetek az Őrállóknak, rengeteget tanultam és formálódtam mind zeneileg, mind pedig lelkileg. Egyrészt, mivel sosem játszottam ezelőtt több hangszerrel együtt, rend-

kívül finom csiszolódásra volt és van szükség, s mindeközben emberként is jobban megismertem a többieket. Másrészt pedig a közös dicsőítés öröme, hogy Istent dicsérhetjük, mindig felüdít. Áldott legyen ezért az Úr neve!

Bátran állíthatom, hogy ezt a lehetőséget ténylegesen ajándékba kaptam Istentől. Éppen ezért tudásom legjavát adva igyekszem végezni a szolgálatot, s dicsérni ezáltal az Úr nagy nevét.

„Amilyen lelki ajándékot kaptatok, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: (…)” - 1Péter 4:10 -

Nagy Tamás

BODASZŐLŐI ESEMÉNYEK

Távolságokat áthidaló mennyei találkozások

Nem is tudom, hol is kezdődőt, talán még álom volt vagy remény, hogy egyszer eljutunk egy ilyen táborba. Húsz évvel ezelőtt kezdődőt, mikor egy koreai keresztény házaspár lejött a Lelkésznőnkkel a telepre, ahol laktunk, hirdetni az evangéliumot. Minden olyan fura volt, még nagyon ilyen embereket nem láttunk, magyarul beszélni alig tudtak, a lelkésznőnk tolmácsolt. Egyre többet jöttek el, s kezdték segíteni a telepet adományokkal és igei szolgálattal. Egyik évben családitábort szerveztek, ahova nagyon sok keresztény koreai jött. Életemben még ilyen hitet nem láttam, nem éreztem, ami ezekből az emberekből áradt. Csupa szeretet, figyelem és törődés, elfogadás volt bennük, ami Isten akarata volt. Tanítottak minket minden nap az evangéliumra keresztény pantomimokkal, kézműves foglalkozással és megannyi szeretettel. Az első ilyen alkalmon kb. 100-an voltunk egy hétig. Minden gyereket, felnőttet átjárt Isten szeretete, sebek gyógyultak, emberek tértek meg. Az egész olyan volt, mint egy hét a Menyországban. Mikor vége lett, mindenki sírt, zokogott, éreztük, hogy vége valaminek. Pedig inkább itt kezdődött el: innentől kezdve minden évben jöttek, ez volt az év legjobban várt programja. Érezni azt, ami a való világban nincs: összetartás és elfogadás. Itt azok lehetünk, akik valóban vagyunk.

Így történt ez most nyáron is. Egy csapat fiatallal és két munkatársammal, Csabával és Ilonával részese lehettünk ennek a csodás tábornak, mint segítők. A táborban nagyon sok helyről érkeztek fiatalok, és az otta-ni segítők közül is felnőttek. A tábor Óhután volt, 14 koreai testvér is jött, voltak olyanok közöttük, akik több éve visszajárnak. Nagyon áldott 3 napot töltöttünk együtt, különböző programokon vettünk részt. Minden nap reggeli torna, tánctanulás, reggeli áhítat pantomim, színdarab és csoportos beszélgetések, kézműves programok. Különleges játékok, vidám pillanatok, megannyi kacagás, nevetés, sírás. Úgy ellebbent ez a 3 nap, hogy észre se vettük… Ezt követő napon a koreai testvérekkel egy csodás családi napot töltöttünk el Dobostanyán. Sokat dicsőítettünk, hallgattuk Isten Igéjét, és meg emlékeztünk a Holokauszt áldozatairól, - és jött a nehéz búcsú. Visszatekintve nagyon áldott és tanulságos nyár volt.

Lakatos Krisztián

A szeretet útja

1 Ha magyarul úgy beszélek, hogy nyelvtanilag mindig helyes, ha soha nem felejtem el a tárgyas ragozást, helyesen használom a felszolító módot, és a kiejtésem tökéletes, **de nem szeretek,** akkor csak egy idegesítő rozsdás kapu nyikorgása vagyok.

Ha Isten Igéjét érthetően magyarázom a női körben, ha az evangéliumot lelkesedéssel hirdetem a gyerekeknek, **de nem szeretek,** akkor olyan vagyok, mint egy idegesítő kocsi riasztója egy csendes éjjelen.

2 Ha olyan erős hitem van, hogy a Bodaszőlői homokos, kátyús utaknak azt mondom: „legyetek simák!", és elsimulnak, **de nem szeretek,** akkor nem vagyok semmi.

3 Ha minden pénzemet odaadom a szegényeknek, ha áldozatosan ruhát, ételt és tűzifát biztosítok a rászorulóknak, **de nem szeretek,** akkor semmit sem értem el és nem növekszik Isten országa.

Tehát bármit is mondok, bármit is hiszek, és bármit is teszek **szeretet nélkül, csődbe megyek.**

4 A szeretet türelmes, panasz nélkül vár a külügyi osztályon, amikor hosszadalmasan várni kell a regisztrációs igazolásra. Nem dudál a zöld lámpánál, amikor a sor lassan indul el, és nem idegeskedik, ha késnek a munkatársak.

A szeretet kedves, mosogat, amikor senki nem kérte fel, és bátorító üzenet küld egy elcsüggedt barátnak.

A szeretet nem sárga az irigységtől, nem féltékeny a mások sikerére, amikor más gyülekezetben jobban megy és gyorsabb a növekedés, nem irígy, amikor mások dicséretet és elismerést kapnak.

A szeretet nem dicsekedik, hogy milyen ügyes vagyok, ha valami sikerül, mert tudja, hogy csak az Úrtól jön áldás és a gyülekezet plántáló munkát Ő végzi el általunk. Tiszta kegyelem, tiszta irgalom.

5 A szeretet többet törődik másokkal, mint önmagával, nem mindig „én vagyok az első".

A szeretet nem indulatos, mély levegőt vesz és imádkozik, mielőtt válaszol egy provokatív facebook kommentre vagy személyes kritikára.

A szeretet nem tartja számon, ha valaki rosszul bánik vele, nem hozza fel mások rég elkövetett bűneit vita esetén. Nem vezet 'feketelistát', mert megtapasztalta a kegyelmet.

6 A szeretet nem 'nem beszéli ki' a munkatárs vagy barát bukását, helyette segít neki talpra állni és örül inkább az igazság felfedésében. Tud csendben imádkozni másokért, ha elbuknak is.

7 A szeretet mindig bízik Istenben és az Ő tökéletes tervében, amikor az imaház tető felújításához szükséges adományokra várunk, de fogalmunk sincs hogyan, és mikor fogja küldeni az Úr.

A szeretet mindig a legjobbat keresi, a szeretet mindig a legjobbat tételezi fel másokról, és nem mond le senkiről. Hisz abban, hogy Istennek van terve, és hogy az Ő terve a legjobb.

A szeretet soha nem adja fel: nem adom fel, amikor kevesen jönnek az ifire, vagy amikor nincs fűtés a tanodában. Mindig reménykedik Isten gondviselésben a krízis idejében is, és kitart a végéig.

8 A szeretet soha nem múlik el, a szeretetnek nincs minőségmegőrzési határideje vagy szavatossági ideje, a szeretet soha nem megy ki a divatból.

Most csak az igazságnak egy rövid tik-tok-os részletét látjuk, de amikor az Úr a teljes forgatókönyvvel megérkezik, mindent teljesen fogunk tudni. Világos lesz.

Jelenleg három dolog nélkülözhetetlen:

- Bízni abban, amit nem látunk. **Bízakodni Istenben.**
- Isten Jóságára számítani. **Remélni Istenben.**
- **Szeretni másokat Isten hatalmas szeretettével.**

Veres Ilona

EGYHÁZTÖRTÉNET

Formabontó misszionárius

James Hudson Taylor élete

A 19. századi Nyugat-Európában a misszióhoz való hozzáállás igen erős volt. Már a Nagy Földrajzi Felfedezések korában létesített társaságok is hoztak kisebb-nagyobb eredményt, mégis virágkorát a viktoriánus Angliában élte.

Ebből a közegből lépett színre James Hudson Taylor, aki formabontó missziói elveivel és kitartással képes volt maradandót alkotni Kínában.

1832. május 21-én született a yorkshirei Barnsleyben, metodista családba. Apja gyógyszerész és laikus prédikátor volt. Kicsi, beteges fiúcska volt, akiben az édesapja ültette el a vágyat a misszió iránt. Tizenhét évesen megtért és erős vágyat érzett arra, hogy misszionárius legyen Kínában.

1851-ben orvostanhallgató lett. Időközben tanulta a kínai nyelvet, valamint görögöt, latint és hébert is. Orvos misszionáriusként dolgozott különböző nyomornegyedekben. Ő maga nagyon szerény, már-már aszketikus körülmények között élt. Beleszeretett egy bizonyos Vaughan kisasszonyba, de a nő elutasította őt az életmódja miatt.

Miután a Londoni Misszionárius Társaság válaszra sem méltatta levelét, amiben felajánlotta szolgálatát, a Kínai Evangelizációs Társaság munkatársa lett. Orvosi képzését a misz-

szió fizette, és próbálta felélesztени a kapcsolatot Vaughan kisasszonnyal, de a kínai tervek miatt a hölgy felbontotta az eljegyzést. Ebben az időben a Kínában tomboló Tajping-lázadás egy lehetséges mécsvilág volt a keresztyén misszió szempontjából, hiszen a felkelést keresztyén kínaiak robbantották ki.

Taylor 1853-ban nem fejezte be tanulmányait, hanem Kínába ment. Itt szembesült a polgárháború szörnyűségével. A missziós társaság állandó pénzszűkével küzdött. Nyomorogva élt, sokszor tolvajok által kifosztva. Már itt elkezdődött benne formabontó missziói elve. Taylor kínai ruhát vett magára és a haját és úgy viselte, mint az ottlakók, így igyekezett kapcsolatot teremteni a helyiekkel, az elöljárói nem kis bosszúságára. Ningboban telepedett le s 1857-ben itt már beért munkájának első gyümölcse, több embert segített a megtérésre.

1858-ban Taylor beleszeretett Maria Dyerbe, Samuel Dyer tiszteletes lányába. A nő egy misszió által fenntartott iskolában dolgozott. Házasságuk tizenkét éve alatt kilenc gyermekük született, amiből négy élte meg a felnőtt kort.

1860-ban mindkettőjük egészségi állapota megromlott. Visszatértek Angliában egy Wang Laijuan nevű fiatalemberrel, aki Taylor munkatársa volt a Bibliafordításban, amit ningbói dialektusban készítettek el. Az ezt követő években rengeteg gyülekezetben fordult meg, ahol a missziós útjáról tartott beszámolókat és igyekezett pénzt gyűjteni a további misszióhoz.

1865-ben megalapítja a Belső-Kínai Missziót. A korábbi gyakorlat ugyanis az volt, hogy a misszionáriusok csak a tenger melletti településeken, kikötővárosokban végezték a szolgálatukat, de a belső területeken nem.

Taylor határozta meg a misszió működését is. Első elve az volt, hogy „egyedül Istenre támaszkodik". Nem kért sehonnan anyagi juttatást, csupán adományokból tartották fenn magukat. Kötelezte a misszionáriusokat, hogy viseljenek kínai ruhát és hajviseletet. Bárki csatlakozhatott felekezettől és iskolázottságtól függetlenül, sőt nők is jelentkezhettek misszionáriusi szolgálatra. A misszió központja is Kínában volt, nem pedig Angliában, mint sok más korabeli társaságnál.

1865 végén négy hónapnyi hajóút és két tájfun után, Taylor és családja, valamint a misszionáriusok megérkeztek Kínába. Ám itt újabb nehézséggel kellett szembesülniük. A Sanghajban élő európaiak „Copfos törzsnek" nevezték őket. Az összes misszionárius egy házban lakott, amit ugyancsak rosszalltak a kortársak, mivel Taylor misszionáriusai között hajadon nők is voltak. George Moule misszionárius igyekezett meggyőzni Taylort, hogy számolja fel a missziót.

1868-ban helyi zavargók megtámadták a jangcsoui missziót. Sokan úgy vélték, hogy azzal, hogy Taylor Belső-Kínába merészkedett, majdnem háborút robbantott ki. Személyes tragédiák is érték. Két gyermek meghalt és 1870-ben szeretett felesége Maria is.

Az 1869-es Szuezi-csatorna átadása és a gőzhajó megjelenése új életet vitt a missziói vállalkozásokba. Taylor megtörve indult haza Angliába. Személyes gyásza, a misszió átszervezése felőrölték az erejét. Az úton elkísérte egy misszionárius társa, Jennie Faulding. Egymásba szerettek és 1871-ben össze is házasodtak. 1872-ben visszatértek Kínába. A házaspárnak négy gyermeke született, amiből kettő élte meg a felnőttkort.

Bár a Belső-Kínai Missziónak jó volt a stratégiája, hiszen igyekeztek úgy öltözni, viselkedni, mint a helyiek, sőt a cél az volt, hogy a megtértekből új vezetőket képezzenek, sajnos ez a vállalkozás kudarcot vallott. Rengeteg misszionárius számolt be arról, hogy a kínaiak „büszkék, nyersek, érzéketlenek és végtelenül idegesítőek".

1876-ban a Chefoo-egyezmény lehetővé tette, hogy Kína szárazföldi részein is működjenek misszionáriusok így Taylor sokat utazott ezeken a területeken, ahol missziós állomásokat nyitott. 1883-ban visszatért Angliába, hogy misszionáriusokat toborozzon, de ebben az időben Amerikában is járt, ahol beszámolt a misszió eredményeiről.

Az 1900-as boxerlázadás következtében a missziós munka gyengült,

mivel a célpontjai többek között a keresztyén misszionáriusok voltak. A Belső-Kínai Misszió is sokat szenvedett: ötvennyolc misszionárius és huszonegy gyermek halt meg ebben az időben. Taylor elveihez ragaszkodva nem kért jóvátételt. Sokan bírálták ezért. Ám a Brit Birodalom Külügyminisztériumának pekingi minisztere 200 font adományt adott a misszionak.

Az idős Taylor Svájcban élt feleségével és ott dolgozott tovább. 1900-ban átadta a misszió vezetését, 1902-ben pedig hivatalosan is lemondott róla. Felesége, Jennie 1904-ben hunyt el rákban. Taylor tizenegyedjére és utoljára tért vissza Kínába. 1905-ben csangsai otthonában hunyt el olvasás közben 73 évesen. Első felesége, Maria mellé temették Csengcsianban, a Jangce-folyó mellé.

James Hudson Taylor felismerte, hogy ahhoz, hogy az Evangéliumot hirdetni tudja, meg kell ismernie a célcsoport helyzetét, kultúráját, szokásait és azokat tiszteletben tartva hirdetni számukra a Krisztust. A mai modern missziológia-tudomány ezt kontextualizációnak nevezi és elengedhetetlen minden missziót végző személy szempontjából.

Rácz Gábor

20 éves a Jó Pásztor Református Óvoda

Húszéves jubileumát ünnepelte a Jó Pásztor Református Óvoda. Ebből a különleges alkalomból egy vidám, élményekkel teli, egész napos programot szerveztek a gyermekeknek, amelyet délután egy meghitt családi nappal kötöttek össze. Az ünnepi rendezvényen fantasztikus volt a hangulat: a kicsiket és nagyokat izgalmas koncert, hatalmas ugrálóvár, lovaskocsikázás, valamint számos egyéb színes program is várta. A rendezvényen mindenki nagyon jól érezte magát. A délutáni programok során az óvoda udvara igazi közösségi térré változott. Megható és örömteli pillanat volt látni, ahogy a szülők, gyermekek és az óvoda pedagógusai egy nagy családként ünnepeltek együtt. A közös játék és a kötetlen beszélgetések még szorosabbra fűzték azokat a kapcsolatokat, amelyek ezt az intézményt olyan különlegessé teszik. Betekintést nyerhettünk az óvoda életébe, mindennapjaiba is. A Jó Pásztor Református Óvoda falai között a mindennapokat immár két évtizede a szeretet és az Isteni gondviselés határozza meg. Ez a kerek évforduló nemcsak a múltidézésre, hanem a hálaadásra is alkalmat adott: hálát adni az elmúlt 20 év minden gyermekéért, családjáért és az itt végzett áldozatos munkáért. Isten áldása kísérje az óvoda életét, az ott dolgozókat a következő évtizedekben is!

Tiliczki Marianna szülő,
Szivárvány csoport

Befogadás a Csengettyű csoportban

A 2026-2027-es nevelési évben 26 gyermek kezdte meg óvodás éveit a Csengettyű csoportban. Huszonhat önálló egyéniség. Egyéni szükségletekkel és képességekkel. Nyolcan közülük bölcsődéből érkeztek, de többségük még először találkozik az intézményes neveléssel, közösségi szokásokkal, szabályokkal. Először válnak el szüleiktől, az édesanyától, ami eddigi életükben a biztonságot, gondoskodást jelentette. Szeretnénk számukra egy olyan otthonos környezetet teremteni, ahol nemcsak a tárgyi feltételek adottak, hanem vidám, derűs hangulatban tevékenykedhetnek, biztonságban, elfogadottságban érzik magukat. Szeretnénk őket meg-

becsülésben, szeretetben részesíteni, példát adni számukra, milyen jó egymásra odafigyelni. Szeretnénk együtt megélni a mindennapokat, az ünnepeket, az intézményünkben kialakított hagyományokat, kirándulásokat, az együtt játszás lehetőségét, felfedezni a körülöttünk lévő világot. Az óvodába lépés pillanatától a gyermekek nyelvén beszélünk szavainkkal és tetteinkkel Isten létezéséről, szeretetéről, Jézus Krisztusban megmutatott kegyelméről, gondoskodásáról, a teremtett világról. Mindeközben elengedhetetlen számunkra a partneri kapcsolat építése a szülőkkel, az együttműködés alapozása, hiszen 3 illetve 4 éven keresztül közösen szeretnénk örömteli óvodás éveket biztosítani gyermekeik számára.

„Isten az én erős váram."
(Zsoltárok 59:10)

Hálás szívvel a csoport pedagógusai:

Mariann, Dóri,
Magdika és Anikó néni

Bemutatkozik az új óvodapedagógus

Károlyi-Szatmári Gyöngyinek hívnak, 34 éves vagyok. Boldog házasságban élek, két fiúgyermek édesanyja vagyok. Nagyobbik fiam 9 éves, a kisebbik pedig 1 éves. Nagyon fontos a családom, ugyanakkor nagy öröm és megtiszteltetés számomra az is, hogy olyan hivatást végezhetek, amely közel áll a szívemhez. Mindig is szerettem a gyermekek között lenni, figyelni rájuk, segíteni őket és részese lenni a fejlődésüknek. Óvodapedagógusként arra törekszem, hogy a rám bízott gyermekeket szeretettel, türelemmel és elfogadással kísérjem. Fontosnak tartom, hogy biztonságos, derűs légkört teremtsek számukra, ahol önmaguk lehetnek, bátran kérdezhetnek, felfedezhetnek és örömmel tanulhatnak. Számomra ez a hivatás nem csupán munka, hanem valódi elköteleződés. Nagyon boldog vagyok, hogy nap, mint nap a gyermekek között lehetek, és részese lehetek azoknak az apró, mégis meghatározó pillanatoknak, amelyekből személyiségük és önbizalmuk épül.

Károlyi-Szatmári Gyöngyi

Bemutatkozik az új dajka néni

Szabóné Komor Ildikó vagyok, három gyermek édesanyja, és nagy örömmel köszöntöm Önöket a református óvoda közösségéből. Gyermekeim születése után fogalmazódott meg bennem igazán, hogy szeretnék gyermekekkel foglalkozni. Édesanyaként megtapasztaltam, milyen csodálatos, ugyanakkor felelősségteljes feladat a gyermekek nevelése, szeretete és támogatása. Ez az érzés erősített meg abban, hogy a hivatásom is a gyermekekhez kapcsolódjon. Ez az óvoda már korábban is nagyon közel állt a szívemhez, hiszen a nagylányom itt kezdte meg óvodás éveit. Már akkor különleges érzés volt számomra belépni ide, és látni azt a szeretetteljes, biztonságos közeget, amelyben a gyermekek fejlődhetnek. Most pedig nagy hálával tölt el, hogy én is ennek a közösségnek a tagja lehetek, immár dajkaként. Nagymamámtól tanultam meg, milyen fontos Istenhez közel élni, hinni, szeretni és hálás szívvel tekinteni az életre. Az ő példája és hite olyan útravaló számomra, amelyet a mai napig őrzök a szívemben. Szeretném, ha ez a hit és szeretet a mindennapjaimban, a munkámban és a gyermekekhez való hozzáállásomban is megmutatkozna. Dajkaként nemcsak a gyermekek mindennapi gondozásában szeretnék részt venni, hanem szeretetteljes jelenlétemmel, türelmemmel és odafigyelésemmel is hozzájárulni ahhoz, hogy az óvodások biztonságban, szeretetben és örömben töltsék napjaikat. Hiszem, hogy minden gyermek Isten különleges ajándéka, és hogy a velük való foglalkozás nem csupán munka, hanem egy gyönyörű szolgálat is. Hálás vagyok a lehetőségért, hogy ezen az úton járhatok, és remélem, hogy munkámmal, szeretetemmel és hitemmel értékes tagja lehetek a Jó Pásztor Református Óvoda közösségének. Szeretettel és hálával kezdem meg ezt az új fejezetet az életemben.

Szabóné Komor Ildikó

Egy élményekkel teli nap

Egy igazán vidám és élményekkel teli nappal ünnepelte az óvoda a 20. születésnapját. A gyerekekkel együtt ünnepelhettek a szülők és a testvéreik is, így egy nagyon jó kis délutánt töltöttünk el együtt. Volt arcfestés, csillámtetoválás, ugrálóvár is, amit nálunk a gyerekek nagyon élveztek. illetve a Tompeti és Barátai koncert, ami kicsiknek és nagyoknak is egyaránt jó élmény volt. Természetesen a torta sem maradhatott el, ami hatalmas és nagyon finom volt. Jó volt együtt ünnepelni.

Fekete-Lévai Bernadett,
szülő Csillag csoport

Együtt ünnepeltünk

Hatalmas hálával és örömmel a szívünkben tértünk haza a Jó Pásztor Református Óvoda fennállásának 20. évfordulójáról, amely az egész család számára felejthetetlen emlék marad. Csodálatos volt megélni, ahogy közösségünk apraja-nagyja együtt ünnepel. Az egész délutánt átjárta az önfeledt kacagás, a gyerekek arca pedig ragyogott a boldogságtól. A kicsik fáradhatatlanul pattogtak az ugrálóvárban, miközben az arcfestő és a csillámtetováló előtt kígyóztak a sorok. A lovaskocsizás után Tompeti és Barátai koncertjén már különböző alkotásokat viselve mulattak a gyerekek. A csendesebb, varázslatos pillanatokról papírszínházi előadás gondoskodott. A születésnapot egy hatalmas csokitorta koronázta meg, ami mellett jutott idő a közös beszélgetésekre is. Lélekben feltöltődve, együtt köszöntük meg Istennek ezt a csodás húsz évet és ezt a szeretettel teli, felejthetetlen napot! Köszönjük a szervezést, a pedagógusok, illetve óvodai munkatársak mindennapi gondoskodását és kívánunk még sok jubileumot az óvodának!

Ferenczné Kerepesi Kitti szülő,
Halacska csoport

Ez az a nap

„Ez a nap az, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vígadjunk ezen!” (Zsolt. 118:24) Szeptember 25-e nem egy átlagos péntek, hanem egy rendkívül örömteli nap volt a Jó Pásztor Református Óvoda életében: együtt ünnepelték kicsik és nagyok az óvoda 20. születésnapját. A gyermekek egész nap sokszínű programokon vehettek részt, délelőtt bábszínházi előadáson, délután pedig a szekerezéstől kezdve az arcfestésen, a kézműves tevékenységeken és csillámtetováláson át a papírszínházig szinte minden megtalálható volt a választható programok listáján. A legnépszerűbbek talán az ugrálóvárak voltak, melyeket reggeltől egészen késő délutánig élvezhettek a kicsik. Délután a szülők is csatlakozhattak az ünnepléshez, így vált ez egy igazi családi nappá. Az aulában lévő fotókiállításon mindenki megcsodálhatta az elmúlt 20 év legszebb pillanatait finom pizza és limonádé kíséretében. A Tompeti és Barátai koncerten gyermekek és felnőttek együtt énekelték az ismerős dallamokat, majd elérkezett a nap fénypontja és legmeghatóbb pillanata: egy hatalmas csokitorta

köré gyűlve a gyermekek, az óvodai dolgozók és a szülők újra együtt énekeltek: „Boldog, boldog, boldog születésnapot, kívánjuk, hogy legyen még sok ilyen szép napod!” Kívánjuk az Úr gazdag áldását az óvoda valamennyi dolgozójának és az óvodába járó összes gyermeknek és családjuknak életére az elkövetkezendő még sokszor húsz évben!

„Mert általam sokasodnak meg napjaid, és gyarapodnak életed évei.” (Péld. 9:11)

Péterné Kovács Anita, szülő,
Bárányka csoport

Isten Igéjének útmutatásával a gyermekekért, elindult a 2026/2027-es nevelési év a Jó Pásztor Református Óvodában

„Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket” János 20:21

Intézményünk közössége a fenti Igével a szívében lát munkához ebben a nevelési évben, a Krisztustól kapott elhívás üzenetével. Ez a küldetés a teljes munkatársi közösséget megszólítja: az óvodapedagógust, aki a gyermeki lelket neveli, a dajkát, aki a mindennapi feltételeket megteremti, a konyhai személyzetet, akik táplálják az óvodásainkat és minden segítő munkatársunkat. Pedagógiai hivatásunk és nevelőtestületünk összetartása képezi azt a szilárd alapot, amelyre építkezünk. A sikeres munkánk mércéje az az elkötelezettség, amellyel a ránk bízott gyermekeket kísérjük. Személyes küzdelmeink és tapasztalataink tesznek bennünket képessé arra, hogy a ránk bízott családokat meleg szívvel és hitelesen támogassuk, de ezt a feladatot nem kell egyedül hordoznunk. „A minden kegyelemnek Istene… ő maga fog teljessé, erőssé, szilárddá és állhatatossá tenni” 1Péter 5:10, az Ige az isteni ígéretről biztosít bennünket, amely végig kíséri mindannyiunk mindennapi munkáját. Adjon az Úr bölcsességet és türelmet ahhoz, hogy a ránk bízott legkisebbeknek szeretetteljes, biztonságos környezetet teremthessünk. Kívánjuk, hogy ez az új nevelési év mindannyiunk számára áldásokban gazdag, lelki gyarapodást és közös örömöket hozó időszak legyen! A mögöttünk hagyott nyári időszakban a gyermekcsoportok ellátását kezdetben négy, majd a zárás előtti időszakban két összevont csoportban biztosítottuk. A hőségriadók idején kiemelt figyelmet fordítottunk a gyermekek komfortérzetre. A nyári életrend lebonyolítását négy, közösségi szolgálatos fiatal is hatékonyan segítette, akik a gondozási és a játék

szervezési feladataiban vállaltak aktív szerepet.

Szeptember 1-jével mind az öt csoportunkban elindult a nevelési év. A Csengettyű csoportban 27 újonnan beszokó kisgyermeket fogadtak a pedagógusok és az asszisztensek, különös gondot fordítva a szeretetteljes, zökkenőmentes elválásra. A 2026/2027-es nevelési évet összesen 132 óvodással kezdtük meg. A közösségben egy sajátos nevelési igényű (SNI) kisgyermek integrált nevelését is biztosítjuk, az EGYMI szakembereinek szakszerű habilitációs és rehabilitációs támogatásával.

Egy intézmény életében az új nevelési év kezdete mindig a tervezésről és a feladatok meghatározásáról szól, idén azonban különösen mozgalmas időszak elé nézünk, hiszen az előttünk álló nevelési év a Jó Pásztor Református Óvoda fennállásának 20. évfordulója. A két évtizedes jubileum nem csupán a visszatekintésre ad okot, hanem a hálaadásra is: a születésnapi programsorozat keretében hálaadó istentisztelettel, családi nappal, közös emlékkiállítással és színes gyermekprogramokkal várjuk a jelenlegi és volt óvodásainkat, családjaikat, valamint a korábbi munkatársakat, illetve a Kálvin téri templom felújítás befejezése után egy hálaadó istentisztelettel zárjuk le az ünneplést.

A jubileum mellett a belső szakmai megújulás is hangsúlyos szerepet kap a nevelési év során. Nevelőtestületünk kiemelt célként fogalmazta meg a generációk közötti tudásmegosztás megerősítését és a mentori hálózat hatékony működtetését. Gyakornok kolléganőnket Szegediné Pomázi Enikőt közvetlen munkatársa Dobó Tímea óvodapedagógus mentorként kíséri végig a minősítési folyamatban, míg a Bárányka csoportba újonnan érkező Károlyi-Szathmári Gyöngyi pedagógustársunk szakmai beilleszkedését Osváthné Katona Zita mesterpedagógus segíti.

A mindennapi nevelőmunkánkban a teremtett világunk védelme és a fenntarthatóságra nevelés játssza a főszerepet. A gyermekek élményalapú, játékos tevékenységeken – többek között növényültetésen, udvargondozáson, szelektív hulladékgyűjtésen és a takarékosságra való érzékenyítésen – keresztül tanulják meg a környezettudatos magatartást, amelybe a családi barkácsdélutánok révén a szülőket is igyekszünk bevonni.

Óvodánk már hatodik éve működik a Református Pedagógiai Intézet országos bázisintézményeként. Ebben a nevelési évben „Az Úrnak szolgálni - szülők szolgálata a családi istentiszteleteken” címmel szervezünk online szakmai napot. A hitéleti munkaközösséget Tönkő Mónika vezeti, aki az éves munkatervben a bibliai történetek élményszerű feldolgozására helyezi a hangsúlyt.

A szakmai törekvéseink mellett közösségünk lelki élete is gazdagodott, elindult óvodai imaközösségünk Osváthné Katona Zita vezetésével. A munkatársak, gyermekek és szülők lelki támogatását szolgáló alkalmakhoz egy különleges kezdeményezés is kapcsolódik – az óvoda bejáratánál elhelyezett „imadobozon” keresztül a családok bizalommal és diszkréten oszthatják meg imakéréseiket, erősítve ezzel az intézmény összetartó, egymást hordozó közösségét.

Hisszük, hogy a Jó Pásztor Református Óvoda közösségének munkáját ebben a nevelési évben is Isten bőséges áldása kíséri. Az Ő szilárd ígérete ad számunkra biztonságot és erőt a mindennapi feladatok elvégzéséhez, a gyermekek szeretetteljes neveléséhez. Kérjük a testvéreket és a családokat, hogy hordozzák imádságaikban intézményünket, munkatársainkat és a ránk bízott legkisebbeket. Közös utunkon tapasztaljuk meg mindannyian az Úr vezetését, jelenlétét és gondoskodó kegyelmét. Kívánunk minden gyermeknek, szülőnek és munkatársnak áldott és örömteli új nevelési évet!

Áldáskívánással:

Dobóné Tanczig Anita
igazgató

Kirándulás a hadházi erdőben

Az óvodánk valamennyi csoportja, így a Csengettyű csoportos gyermekek is egy kellemes, élményekben gazdag őszi délelőttöt töltöttek a hadházi erdőben. Mivel ők a legkisebb óvodai csoport, erre a rövid kirándulásra szüleikkel és az óvó nénikkel együtt indultak útnak. Az időjárás kegyes volt hozzánk, gyönyörű, napsütéses időben tölthettük együtt ezt a délelőttöt. A kirándulásra busszal indultunk, ami több gyermek számára már önmagában is nagy élményt jelentett, hiszen volt, aki most ült először buszon. A gyerekek nagy örömmel fedezték fel az erdő szépségeit. Sétáltunk egy nagyot, közben leveleket

„Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, amely nektek hirdettetett.” (I. Pét. 1,24-25.)

és különféle terméseket gyűjtöttünk. Megnéztük a Kutasi kilátót is. A sok mozgás után jól esett egy kis pihenés. Amíg pihentünk, elfogyasztottuk a magunkkal hozott finomságokat is. A vidám délelőtt hamar elrepült. A Csengettyű csoport kis kirándulói fáradtan, de annál több élménnyel tértek haza. A közösen eltöltött idő nemcsak arra adott lehetőséget, hogy felfedezzük az ősz szépségeit és közelebb kerüljünk a természethez, hanem arra is, hogy a gyermekek, a szülők és az óvodapedagógusok együtt, egy közösségként éljenek át szép pillanatokat.

Hálásan köszönjük ezt a lehetőséget!

Gyulai-Vincze Stella szülő,
Csengettyű csoport

Legjobb nap

2026. szeptember 25-én megrendezésre került a hajdúböszörményi Jó Pásztor Református Óvoda 20. születésnapja. Ezen alkalomból az óvoda gyermekeinek egész napos programokat szerveztek az életkoruknak megfelelően. Ebéd után a szülők is csatlakozhattak, és együtt élvezhettük ezt a délutánt. Mókából nem volt hiány, hiszen a szórakozás minden formája megtalálható volt, amihez az egész udvart igénybe vettük. Az ugrálóvárat már délelőtt is kipróbálhatták a gyerekek, egészen a nap végéig. Délutántól pedig arcfestést kérhettek a kicsik, illetve csillámtetoválást. Nagy örömmel próbálták ki a szekerezést is egy póniló társaságában. Óránként, összesen 3 papírszínház előadást nézhettünk nagy kíváncsisággal. Óriás festést is megvalósítottak az óvónők egy hosszú kerítésen. Finomságokkal is el voltak látva a résztvevők, hiszen pizzát és limonádét fogyaszthattunk a délután folyamán. A nap fénypontja Tompeti és Barátai koncert volt a gyerekek nagy örömére, majd ezt megkoronázta az óvoda, egy meseszép, 220 szeletes tortával. A lányom szavaival: „Ez volt a világ legjobb napja.”

Köszönettel: *Haga-Orbán Ágnes,*
szülő Halacska csoport

Őszi családi nap

20 éves lett a Jó Pásztor Református Óvoda. Ennek a nemes eseménynek az alkalmából került megrendezésre szeptember 25-én egy nagyszerű programokkal tarkított családi nap. Ezen a napon kicsik és nagyok együtt ünnepeltek. A gyerekeket már délelőtt sok színes program várta, mint például a bábszínház vagy az ugrálóvár. Délután, mi szülők is bekapcsolódtunk az ünneplésbe. A gyerekek öröme határtalan volt, hiszen lehetőségük volt arcfestésre, csillámtetoválásra, kreatívkodásra vagy akár lovas szekerezésre is. Ha megéheztél vagy megszomjaztál, a büfé szívesen várt, éhes nem maradtál. Talán mondhatjuk, hogy a nap fénypontja a gyerekek által jól ismert együttes, Tompeti és Barátai koncertje volt. Felcsendültek a legnépszerűbb dalok, amit együtt énekeltek a gyerekek. S ha már születésnap, akkor a torta sem maradhatott el. Nagyon megható volt, ahogy együtt köszöntöttük az Óvodánkat. Talán sokunk nevében mondhatom, hálásak vagyunk, hogy ilyen közösség tagjai lehetünk. Sok szuper élménnyel gazdagodtunk ismét.

Boldog születésnapot
Jó Pásztor Református Óvoda!

Pál-Tóth Ildikó,
szülő Csengettyű csoport

Tanévkezdő csendesnap

A Hajdúvidéki Református Egyházmegye hatodik alkalommal rendezte meg pedagógus tanévkezdő csendesnapját. Idén augusztus 24-én, Balmazújvárosban került sor az eseményre, ahol óvodánk nevelőtestülete is képviseltette magát.

A református templomban Kocsis Áron tanügyi tanácsos köszöntötte a közel 430 pedagógust, a vendéglátó gyülekezet köszöntését pedig Balogh Mihály lelkipásztor tolmácsolta. Ezután Őz Lajos esperes úr áhítatában János 6,27 alapján hirdette Isten Igéjét.

A jövőért és a lelkekért való munkálkodás felelősségének szakmai, valamint keresztyén pedagógiai alapjaira hívta fel hallgatósága figyelmét. A délelőtt üdítő színfoltja volt a Balmazújvárosi Református Bölcsőde, valamint a Balmazújvárosi Református Általános Iskola és Óvoda megismerése: a vezetői beszámolókat rövid videók tették látványossá és érdekessé.

A csendesnap szakmai ismeretit Szűcs Sándor generációkutató, a GEN21 Szülőakadémia vezetője tolmácsolta „Tanulás és figyelem” című előadásában.

A 2026/2027-es tanévre, nevelési évre való lelki és közösségi ráhangolódás áldott alkalma volt az újvárosi csendesnap. Jó volt ismét részese lenni ennek a testvéri és szakmai közösségnek!

Szabadi Antalné,
pedagógiai asszisztens

Kálvin Szolgáltató Központ

Hálaadás a hajdúböszörményi Kálvin János Szociális Szolgáltató Központ tizenöt évéért

2026. június 6-án izgatott tömeggel, ünneplőkkel telt meg a Hajdúböszörmény Kálvin téri Egyházközség gyülekezeti terme. Hálaadásra jöttek össze a résztvevők, a gyülekezet fenntartásában álló Kálvin János Szociális Szolgáltató Központ tizenöt éves születésnapját ünnepelték. A *„Kálvin Otthon”*, ahogyan a helyiek nevezik az intézményt, meghatározóvá vált Hajdúböszörmény város szociális és lelki életében is.

Az alkalmon főtiszteletű Dr. Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke hirdetett Igét. Az irgalmas samaritánus története alapján felhívta a figyelmet arra, hogy Krisztus a példázat alapján egy cselekvő tanítványságot akar, nem pedig elméletit. Nem elég meglátni a szenvedőket, hanem oda is kell hozzájuk lépni és segíteni rajtuk!

Főtiszteletű Püspök úr igehirdetése után nagytiszteletű Őz Lajos, egyházmegyénk esperese köszöntötte az egybegyülteket. Köszöntő beszédében Esperes úr elmondta, hogy csak akkor valósul meg az igazi diakónia, ha szó és tett, imádság és munka, kéz a kézben jár. Tiszta szívvel és lélekkel kell végezni ezt a szolgálatot, aminek, a régi diakonissza mondás szerint, a jutalma az, hogy végezhetjük.

Ezután nagytiszteletű Somogyi László, a gyülekezet vezető lelkipásztora a 146. Zsoltár 9-10. verseivel köszöntötte a jelenlévőket. Beszédében felhívta a figyelmet arra, hogy minden diakóniai szolgálat csak egyvalakire mutathat: a Mindenható Istenre. Őneki adunk hálát és Őt dicsőítjük ezért.

Az ünnepség folytatásaként Tóthné Kovács Erika intézményvezető asszony emlékezett vissza a Kálvin János Szociális Szolgáltató Központ elmúlt tizenöt évére, megköszönve mindenkinek az áldozatos szolgálatát, majd Tömöri Gabriella, az intézmény egyik lakója verssel köszöntötte az egyebgyűlteket. Bodogán László görögkatolikus parókus, mint hozzátartozó kért szót, ahol megköszönte azt a gondoskodó szeretetet, amivel az Otthon dolgozói az édesanyját körbevették, kiemelve azt a pluszt, amit csak egy egyházi intézmény adhat, az evangéliumi lelkületet. Gál-Győri Márta hozzátartozó pedig, gitárjátékával és énekével kért áldást az intézményre és a fenntartó gyülekezetre.

A Himnusz eléneklése és az áldásvétel után a meghívottak átvonultak az intézmény családi napjára, ahol kötetlenebb formában, finom ételek mellett zajlott tovább az ünneplés.

Az intézmény fennállásért, az ott folyó munkáért az Örökkévaló Istennek mondunk hálát Sámuel próféta szavaival: *„Az Úr segített el bennünket egészen idáig!”* (1Sám 7,12.)

Rácz Gábor

Kenyérünnep a Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központban

„Bizony, bizony, mondom nektek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret. Mert az Isten kenyere a mennyből száll le, és életet ad a világnak.” (Jn 6,32)

Ebben az évben 2026.08.19-én hálát adhattunk Istennek, hogy 08.20-án hazánk születésnapját intézményünk falai között, a lakók és a nappali ellátottak részvételével megtarthattuk az új kenyérért való hálaadást. Az Úr gondoskodását naponta át kell élnünk. Az Új kenyér ünnepén az államalapítás és Szent István emléke mellett az új búzából sütött első kenyérre is emlékezünk. A kenyér gyakran használt kép a Bibliában, mert mindig az életet jelenti. Azt az életet, amely mindennap megújul a naponta fogyasztott táplálék által. Hasonló bibliai szimbólum a víz, amely megromlik, ha tároljuk. Akkor marad friss, ha folyik. Az élet vizét sem tudjuk magunknak megtartani, hanem tovább kell adnunk másoknak. A ma délelőtti bibliaóra keretein belül intézményünk minden ellátottja részt vett a megemlékezésen. Rácz Gábor tiszteletes úr áhítata és Úrvacsora osztása után Tóthné Kovács Erika köszöntőjével és szeretetvendégséggel zártuk az államalapítás ünnepét.

Bojti Mihályné
a KJRSZSZK munkatársa

Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ Klub pródi kirándulása

„Dicsérjétek az Urat. Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme." (Zsoltárok 106,1.)
2026. szeptember 18-án a nappali klub ellátottjai nagy létszámmal vettek részt a Pród településre szervezett kiránduláson. Az őszi enyhébb időjárás nem akadályozta meg, hogy a halas ételeket és frissítőket a szabadban fogyasszuk el. A rövid, de annál emlékezetesebb kellemes délelőttre mindenki szívesen fog emlékezni.

Bojti Mihályné
KJRSZSZK munkatársa

Édes-süti fesztivál a Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központban

Örömmel készültünk a már évek óta hagyománnyá váló hajdúböszörményi Idősek Tanácsa 2026. évi Idősek Hónapja programsorozatához kapcsolódóan, hogy a Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ szervezésében megrendezhessük 10. alkalommal is az Édes-süti fesztivált. Sok-sok szeretettel vártunk minden kedves jelentkezőt és érdeklődőt! Minden évben nagy létszámmal jelentkeztek a sütésben járatos idősek és közösségek résztvevői a megmérettetésre. Az idei alkalommal kilencféle sütemény versenyzett. A zsűri nehéz helyzetben volt a rangsor felállításában, de végül kialakult a végeredmény. Minden kedves résztvevőnek gratulálunk! Elmondható, hogy egy nagyon kellemes koradélutánt tölthettünk együtt.

Bojti Mihályné
KJRSZSZK munkatársa

Idősnapi köszöntő

A református egyházban az idősek tisztelete bibliai parancs és az igazi Isten tisztelet része, amely a 3Móz 19,32 szerinti „az ősz ember előtt kelj fel, és becsüld meg az öreget” Igén alapul.

Minden évben október 1-én tartják az idősek világnapját. Ez a világnap az idős emberekről szól, mely magába foglalja az ő támogatásukat, az irántuk érzett szeretetet és annak kifejezését, hogy ők is a társadalom fontos, megbecsült és hasznos tagjai voltak és mainapig is maradtak. Az öregség valójában nem az élet vége, hanem annak koronája. Intézményünkben is kiemelt figyelmet fordítunk mások elfogadására, tiszteletére. Az idősek iránti tiszteletet személyes kapcsolattartással is igyekszünk elmélyíteni. Isten ránk bízta őket, hogy gondoskodjunk róluk. Az idősek, pedig élettapasztalataikat megosztják velünk, és az új generációkat felkészítik, útba igazítják, ha arra szükség van. A lélek fiatalságát szívük fiatalsága tartja a hit segítségével vidáman és jó egészségben. Intézményünk rendezvényén Tóthné Kovács Erika Intézményvezető megnyitója után Somogyi László nagytiszteletű lelkipásztor áhítatát hallgathattuk meg. Az áhítat megtartása után nagy szeretettel és köszönettel fogadtuk a Jó Pásztor Református Óvoda Bárányka csoport pedagógusait és a gyerekeket, akik kedves kis műsorukkal színesítették az idősnapi ünnepségünket. Zárásként szeretetmegvendégeléssel és apró ajándékosztással köszöntöttük a nappalis és bentlakó időseinket.

Bojti Mihályné
A KJRSZSZ munkatársa

„…VALÓBAN ÍGY VANNAK-E EZEK…?” APCSEL.17,11C

A REFORMÁCIÓ EMLÉKÉRE

„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka;” (Efézus 2,8.)

Égő, hálatelt szívvel, Isten előtti mély hódolattal és alázattal emlékezem meg erről a néhány száz évvel ezelőtt történt, Istentől megáldott és az egész világra elható rendkívüli eseményről.

Jelen tanulmány célja a reformáció során újra felismert, átütő erejű, emberi életeket (megtért hívő emberek életét is) megújító, sőt alapjaiban átformáló, a szó legszorosabb értelmében vett igei látásmód ismertetése, melyet ma kálvinizmus néven emlegetnek. A Kálvinizmus tulajdonképpen a Szentírás legmélyebb megértése és a keresztyén ember életének és szolgálatának legszilárdabb alapja. C. H. Spurgeon ezt úgy fogalmazta meg önéletrajzi írásában, hogy „A kálvinizmus nem más, mint az Evangélium.” (Spurgeon’s Autobiography, Vol. I., Ch. XVI, p. 185., Ages Library, 1998)

Nagyon sok vád érte és éri ma is Kálvin Jánost a predestinációval, a kiválasztás tanával, Isten szuverenitásával kapcsolatban és bizony sokan nagyon hamar rálegyintenek azokra, akik ezekkel a kényes, sőt sokak által túlzó bibliai tanításokkal hozakodnak elő. Ha valaki a predestinációt komolyan veszi, akkor az passzív lesz, felelőtlen és közönyös. A kálvinizmus egyfajta minden mindegy magatartásba hajszolja a híveit – mondják sokan.

Ezt persze könnyű lenne direkt módon megcáfolni azzal, ha egyszerűen rámutatunk Kálvin János „lusta, henyélő” életmódjára, vagy Pál apostol „passzivitására”, Spurgeon „sikertelen” igehirdetői pályafutására, netán az Úr Jézus „felelőtlen” életére! Meg fogjuk látni, hogy mindhárom vallotta és hirdette a predestinációt.

Meglátásom szerint kétféle csoportja van a kálvinizmus ellenzőinek. Az egyik csoportba azok tartoznak, akik csak úgy szegről-végről hallottak valamit Kálvin tanításairól és nézeteiről, esetleg olvastak róla valamilyen ismertetőt, talán egy tömör tanulmányt, de igazából soha sem fordítottak elég energiát és időt annak mélyrehatóbb tanulmányozására.

Ez a fajta hozzáállás nem csak a kálvinizmussal kapcsolatban veszélyes, hanem bármilyen más, számunkra nehezen emészthető bibliai tanítással kapcsolatban is. Hiszen első renden magunkkal szemben elkövetett felelőtlenség a kiválasztás tanát elvetni anélkül, hogy azt a maga egészében megismertük volna. Ahhoz hasonlítanám ezt, mint amikor valaki kiönt egy zsák régi megporosodott kacatot a szemétbe anélkül, hogy meggyőződne róla, hogy csakugyan a szemétbe való-e mindaz, ami a zsákban van. Az ilyen ember nem veszi a fáradtságot arra, hogy mélyen beletúrva a zsákba és egyenként leporolva a „kacatokat”, tüzetesen átvizsgálja a zsák tartalmát, és így soha sem fogja megtudni azt, hogy a nagypapa vagy a dédapa legféltettebben őrzött, felbecsülhetetlen értékű családi kincseit hajította ki a szemétbe egyetlen mozdulattal.

A kálvinizmus ellenzőinek másik csoportja azokból áll, akik ugyan megismerték azt, értik

hogy miről szól, ám egyszerűen nem tudják bevenni. A témában való elmélyülés során egyre keményebb, botrányosabb, irracionálisabb és az érzéseiket, igazságérzetüket egyre inkább felkavaró gondolatokkal és végkövetkeztetésekkel találják szembe magukat, amin előbb-utóbb megbotránkoznak. Mivel pedig az előttük kibontakozó tanítás nem egyeztethető össze a bennük kialakult és nagyon is féltve őrzött Isten-képpel, melyet sok esetben alapjaiban érint az Isten végtelen szuverenitásáról, korlátlan hatalmáról szóló bibliai tanítás, ezért inkább ez utóbbit vetik el, ahelyett, hogy hagynák, hogy maga Isten formálja át bennük a Róla alkotott képet. Ilyeneket mondanak, hogy „A predestinációt Kálvin találta ki!”, meg hogy „Kálvin csupán a környezetében élő emberek Igéhez való viszonyulásából vezette le a predestináció tanítását.”. Ezeket hangoztatva nyugtatgatják felbolygatott lelkiismeretüket, megzavart tudatukat és hitüket. Ahelyett, hogy alázattal elfogadnák azt, hogy Isten gondolatai nem a mi gondolataink (Ésa 55:8), - először megpróbálják belegyömöszölni ezeket az Isten-méretű igazságokat a bűntől megromlott emberi elméjükbe, majd miután rájönnek, hogy az bizony oda nem fér be, egy mozdulattal kihajítják mindazt ugyanúgy, ahogy a fenti példában láttuk.

Én nem azért ragadtam tollat, hogy soha véget nem érő vitát kezdeményezzek Kálvin János és a reformátorok tanításairól. Nem is azzal a céllal, hogy megosszam a hívők közösségét. Előre mondom, hogy senkit sem akarok meggyőzni a kálvinista bibliaértelmezés helyességéről

(bárcsak megtehetném), ezt egyedül a mindenható Isten képes elvégezni mindazokban,

akikben akarja. Én csupán egyetlen Igét, a címben szereplő Ef. 2:8-at szeretném értelmezni és ezáltal egy olyan csodálatos tanítást, egy olyan igazgyöngyöt szeretnék minél hitelesebben megosztani mindazokkal, akik ezt a bizonyságtételt elolvassák, mely az utóbbi időben alapjaiban változtatta (újította) meg a hitéletemet és az Istenről alkotott képemet. Nem állítom, hogy teljes egészében értem a predestinációt és Isten kegyelmét, és tudom, hogy amíg csak tükör által homályosan látok, nem is fogom tudni soha a maga egészében felfogni ezt a csodálatos, a Biblia egészét átható

tanítást. Azt azonban elmondhatom, hogy utoljára akkor melegedett át ennyire a szívem, amikor megismerve az Úr Jézust, Isten az ő gyermekévé tett. Annak reményében írom ezt a tanulmányt, hogy Isten kegyelméből neked is megadatik majd ez az élmény, annak felismerésének az élménye, hogy mit is jelent valójában az, hogy kegyelemből van üdvösségünk és mit jelent ebből a kegyelemből élni.

Hasonló jellegű felismerési élményben lehetett része a már jó ideje Krisztus apostolaként szolgáló Péternek is a pogányokkal kapcsolatban, mikor Kornéliusz házához rendelte őt az Úr. Péter, hallva Kornéliusz bizonyságtételét Isten gondviseléséről, így kiáltott fel: „Most kezdem igazán megérteni…!” (ApCsel. 10:34) Mit kezdett Péter megérteni? Azt, hogy mennyire nem olyan Isten, mint amilyennek ő addig megismerte, és hogy mennyire olyan, amilyennek Magát az ő Igéjében kijelenti! Ha visszaemlékezünk rá, bizony „nem volt könnyű dolga” az Úrnak Péterrel. Hiszen a látogatást megelőzően háromszor is el kellett neki magyaráznia, hogy mi a terve a pogányokkal, mire Péter végre engedett Isten akaratának (ApCsel. 10:9-16). Milyen szelíden és türelmesen bánt az Úr Péterrel, hogy elvezesse őt erre az egészen új felismerésre!

Arra szeretnélek bátorítani téged, aki ezt a bizonyságtételt olvasod, hogy merd magadat te is teljesen kiszolgáltatni Neki. Merd Őt olyannak megismerni, amilyennek Ő magát kijelenti és amilyennek Őt eddig nem ismerted. Nagyon kérlek, hogy szánj időt ennek a tanulmánynak a végigolvasására. Legyen ez a kezdete a kálvinizmus, és ezáltal Isten Kijelentése igaz megismerésének. Ne nekem higgy, ne is Kálvinnak és ne is annak a sok-sok híres reformátornak vagy keresztyén írónak, akiket idézni fogok, hanem higgy annak a tenger sok Igének, amiket állításaim megerősítésére hozok! Engedd, hogy az Úr vegyen téged is az ő hatalmas, drága, szerető kezébe és meg fogod látni, hogy mialatt ezzel a tanítással foglalkozol és ezeken járnak a gondolataid, magával az élő Istennel fogsz találkozni és az ő kegyelme fog ellenállhatatlan erővel átformálni téged.

Mert a kálvinizmus tanítása, mint ahogy az Evangélium is, egyetlen szóban fogalmazható meg, és ez a kegyelem.

„… növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak

ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké. Ámen.” (II. Pét. 3:18)

Suhai György lelkész

A teljes cikk megtalálható: https://vargharefiskola.gportal.hu/gindex.php?pg=23651257

KÖZELMÚLTUNK ÖRÖMEI

Többgenerációs nyári tábor Salgóbányán

„Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség”(1János.1;5)
„Jöjjetek, járjunk az Úr világosságában!” (Ézs. 2;5)

Több mint nyolcvanan gyűltünk össze Salgóbányán, a Medves Hotelben július 27 és augusztus 2 között, hogy a lelki világosságban való járásról beszélgessünk. Délelőttönként Somogyi László, vezető lelkipásztorunk tartott bevezetőt a napi igéről. A következő kérdésekről beszélt: Ki/Mi a világosság forrása? Ki a világosság ellensége? Ki az egyetlen igazi fényforrás? Hogyan lehet világosságra jutni és mit jelent világosságban járni? Ezt követően 5 korcsoportban (Hadapródok, Ifjú titánok, Fiatal harcosok, Derékhad, Örökifjak) dolgoztuk fel a témát megadott kérdések alapján és igék alapján: (Jak.1, 16-17; Ef. 5, 12-14; János 1,9; Jakab 5,16; János 1,7)

Ebéd után legtöbbször fakultatív programok voltak: pl. fürdőzés, pihenés, kisebb túra, sportolás. Csütörtökön Losoncon jártunk, ahol a református templomban Miklós István, református lelkipásztor beszélt a templom történetéről, a felvidéki magyarság és reformátusság sorsáról, fogyásáról az elmúlt 100 év adatai alapján. Fájdalmas volt ezzel szembesülni. Számomra az is megdöbbentő volt, hogy a szocializmus idején a templomukat is kisajátították, és csak a kilencvenes években sikerült - szó szerint- visszavásárolni azt egy jelképes összegért. Innen a közelben található Gácsra mentünk, ahol gyönyörködtünk a kastély parkjában és belső tereiben.

Esténként bizonyságtételeket hallgatva erősödtünk hitben: Szilágyi Csaba, Bátyi Sándor, Magi Sarolta és Szolnokiné Fehér Edit osztotta meg velünk hitre jutásuk és abban való fejlődésük örömeit és nehézségeit. Bár életkorban, személyiségükben is különböznek, de Isten szabadító kegyelmét mindnyájan megtapasztalták.

Két érdekes előadás színesítette a hetet. Pénteken Mózes Áron Világosság a családban címmel tartott humorral fűszerezett előadást, szombaton pedig Dr. Csorba Dávid történész a gályarabok emlékezetéről beszélt nekünk.

A korábbi táborokhoz hasonlóan most is volt filmvetítés, énektanulás és beszélgetés tabuk nélkül. Utolsó este a „morzsaszedegetés” során mindenki elmondhatta, hogy mi jelentett neki legtöbbet a héten. Az igei tanulmányok és bizonyságtételek mellett nekem a szobatársammal. Lakatos Marikával és a testvérekkel való beszélgetés jelentett a legtöbbet, és jó volt gyönyörködni a sok kisgyerekben.

Vasárnap, útban hazafelé Salgótarjánban álltunk meg és az ottani gyü-

lekezetben úrvacsorás istentiszteleten vettünk részt. Itt is szomorúan láttuk, hogy a város reformátussága is megfogyatkozott, öregszik a gyülekezet. Ezek a tények arra figyelmeztetnek bennünket, hogy ne szűnjön meg az imádságunk egyházunkért és megtérésekért.

Hála van a szívünkben a héten megélt áldásokért, hogy szeretetközösségben együtt magasztalhattuk az Urat, és járhatunk az Ő világosságában.

Mezőné Szabad Erzsébet

Őszi gondolatok - Isten dicsőségéből

„Az ősz megtelepedett
az elsiratott lombok alatt,
aranyló színekben
izzadva visszaköszön a nyár.”
(saját vers)

Itt van az ősz, október elején a szép oldalát mutatva. A természet nyugovóra tér. A földben, az avartakaróban pihen a mag, mely hordozza a tavasz ígéretét.

Az ember életében az öregség jelenti az őszt. Nagy próbatétel.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és én megnyugvást adok nektek. (Mt. 11:28)

Gyökössy Endre szerint: „Az öregség akkor kezdődik, amikor legyintünk, és nem vagyunk se kíváncsiak, sem keresők.”

Sokszor nehéz túllépni küzdelmeinken. Hit-remény-szeretet, ami segít.

„…nem csüggedünk. Sőt, ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.” (2Kor. 4:16)

Mint ahogy az Anyaszentegyház megújult a reformáció során, egy idős ember is képes erre. Kíváncsi lelkülettel, még keresve buzgón.

„Pompás dolog öregnek lenni, hogyha az ember nem felejti el, mit jelent újrakezdeni.” (Martin Buber)

„Hogyan születhetik az ember, amikor vén?” (Jn. 3:4) A Lélek által, akár 100 évesen is.

Fontos megélni a mindennapokban a pillanat örömét. Aggodalmak, félelmek nélkül, teljes bizalommal lenni az Isten iránt, az örök élet reménységével a szívünkben. Tudatosítani magunkban, hogy Isten szeretete végtelen.

„Egy porszem világot jelent,
S egy szál vadvirág az eget,
Fogd jól tenyeredben a végtelent,
S egy percben élj, évezredet.”
(William Blake)

Gyönyörködjünk a természet szépségeiben, őrizzük a hit által kapott ajándékainkat.

A hívő ember számára „a benne lakozó Lélek hallatlan erőtartalék, amiből szüntelenül merít” (Gyökössy Endre)

Higgyük azt, hogy „megújul ifjúságod, mint a sasé.” (Zsolt. 103:5) Adja meg az Úr „a bölcsesség és kinyilatkoztatás Lelkét.” (Ef. 1:17)

Az ősz az elmúlás szimbóluma, de ott van benne a lehetőség is… Olyan szép a sárga faleveleken átszűrődő napfény, a pókhálón megtartott harmatcsepp. Mosolyog ránk.

„Ott vagyok, Istenem
szent oltárodon,
mint szakadt porszem
útszéli árkokon.” (saját vers)

Áldás, békesség!

Makainé Katonka Erzsébet

„…aki mást felüdít, maga is felüdül.” (Péld. 11;25)

(A Felüdítő Nőszövetség megalakulása)

Szanyi Márta testvérünk kezdeményezésére Presbitériumunk határozott arról, hogy létrejöjjön az Országos Református Nőszövetség helyi csoportja Hajdúböszörmény Kálvin téri FelüdítŐ Református Nőszövetség néven. Augusztus 17-én este tartott összejövetelünkön hivatalosan is megtörtént a megalakulás, ahol először Somogyi László vezető lelkipásztor köszöntötte a megjelenteket. Rövid áhítatát a következő igére alapozta: "Mert az a föld, amely beissza a gyakran ráhulló esőt, és hasznos növényt terem azoknak, akik számára művelik, áldást nyer az Istentől; (Zsid;6,7). Kifejtette, hogy azok nyernek áldást, akiket

„Mert az Isten, Aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett.” (II. Kor. 4,6.)

elhívott az Úr. Itt "megöntözött szívű" nők szeretnének áldássá lenni a gyülekezet számára. Kívánja, hogy így legyen, és reméli, hogy áldást nyer az Úrtól az egyén és a közösség.

Gál- Győri Márti lelkipásztor, énekes, nemcsak dalokkal szolgált közöttünk, hanem egy kivételes életút, Fanny Crosby sorsából levonható tanulságokat összegezte. A hatévesen megvakult amerikai missziós munkatárs, énekesnő, dalszerző, fogyatékossága ellenére teljes életet élt és mások javát kereste.

Sándor Enikő, hajdúhadházi lelkipásztor, a Hajdúvidéki Egyházmegye nőszövetségi összekötője nagy örömmel vette tudomásul, hogy megalakult az egyházmegye 8. aktív nőszövetségi csoportja. Áldást kívánt a közösség életére ő is.

Szanyi Márta a Hajdúböszörmény Kálvin téri FelüdítŐ Református Nőszövetség elnöke kifejezte vágyát: szeretné, ha Isten kezében együtt használható eszközök lehetnénk, és igazi, élő, közösséget alkotnánk. A legfontosabb cél, hogy az eddig is működő női szolgálatokat szervezettebben végezzük, ezzel is segítve a gyülekezet missziós céljait a következő területeken: új gyülekezeti tagok segítése, fiatal családok megszólítása, beteglátogatások, csendes napok szervezése. Emellett fontos feladatunk a szeretetvendégségek megszervezése, a gyülekezeti rendezvényeken való szolgálat. Száraztészta-készítő csoport is alakult, illetve dzsemfőzés is történt. A termékek részben ajándékozás céljára készülnek, részben pedig árusítjuk is, hogy a diakóniai és missziói munkát segítsük a bevétellel.

A megalakulás óta aktívan szolgál a csapat. Így a parajdi testvérek vendéglátásában jelentős részt vállaltunk a gyülekezeti tagokkal együtt augusztus 18-22 között. Ugyanígy a Parajdi Töltöttkáposzta Fesztiválon is képviseltettük magunkat. Örömmel fogadtuk el a Debrecen-Szabadságtelepi Református Nőszövetség meghívását a megalakulásuk 10. évfordulója alkalmából rendezett konferenciára. Az áldott alkalmon 8-an vettünk részt. Hasonlóképpen a Debrecen-Kistemplomi-Ispotályi Református Egyházközség Nőszövetségének és a Debreceni Egyházmegye által rendezett konferenciára is elmentünk 10-en. Ez utóbbi helyre a Kistemplom fennállásának 300. évfordulója alkalmából egészen személyes ajándékkal kedveskedtünk: egy mézeskalács dobozzal, mely a templomot ábrázolja. A ládikába 300 általunk, kézzel írott igét helyeztünk el.

A női bibliaóra, mely már évekkel ezelőtt Somogyiné Gyüre Mara vezetésével elindult, Felüdítő Női Kör néven működik, és nyitott minden nő számára, nemcsak a nőszövetségi tagok vesznek részt rajta. A bibliaórát minden hónap első hétfőjén tartjuk fél hattól a régi parókia ifjúsági termében. Ennek az évnek a legfontosabb témái: ige, imádság, közösség, szolgálat. Illetve szabadulás különféle bajainkból: bűnből, betegségből, depresszióból, magányból, kisebbségi érzésből, stb.

Szeretettel várjuk a hitben elmélyülni akaró és szolgálni kívánó nő testvéreket alkalmainkra!

„Ki milyen lelki ajándékokat kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai” (1Péter 4;10)

Mezőné Szabad Erzsébet

Négy győzelem, egy régi álom és egy hivatás, amely megérdemli a megbecsülést

Gondolatok a IX. MTFE Sírásó Verseny után

Becsüljük meg a sírásókat, tiszteljük a munkájukat!

Van egy szakma, amelyről talán kevesebbet beszélünk, mint amennyit kellene.

Egy munka, amelyet sokan inkább elkerülnének, mégis mindannyiunk életének része lehet egyszer. Egy hivatás, amely a legnehezebb pillanataink egyikében válik igazán fontossá.

Ez a sírásó munkája.

Szeptember 5-én, Nyergesújfalun rendezték meg a IX. MTFE Sírásó Versenyt, amelynek a nyergesújfalui Új Köztemető adott otthont. A Magyarországi Temetőfenntartók és Üzemeltetők Egyesülete által szervezett szakmai megmérettetésen 19 kétfős csapat – 18 hazai és egy orosz páros – mérte össze szakmai tudását, gyorsaságát, pontosságát és fizikai felkészültségét.

Én pedig ismét ott voltam, nem először. Valójában minden egyes versenyen ott voltam azóta, hogy a Paraklétosz Nonprofit Kft. csapata először elindult.

Minden alkalommal, ugyanazzal az izgalommal figyelem a rajtot, a küzdelmet, az utolsó mozdulatokat és azt a pillanatot, amikor kiderül az eredmény.

Egy régi vágyam teljesült

Ügyvezetőként sokféle feladattal találkozik az ember. Vannak döntések, amelyek felelősséggel járnak, vannak sikerek, amelyekre büszkék vagyunk, és vannak olyan pillanatok, amelyek valamiért különösen közel kerülnek a szívünkhöz. Számomra a sírásóverseny ilyen.

Régi vágyam volt, hogy a Paraklétosz Nonprofit Kft. munkatársai elindulhassanak ezen a versenyen.

Amikor végül lehetőség nyílt rá, nem is volt kérdés, hogy szeretném, ha megmérettetnék magukat.

Elindultak. **Megnyerték.**

Akkor még nem tudtuk, hogy egy olyan történet kezdődik, amely évekkel később is folytatódik.

Azóta pedig minden alkalommal ott vannak a mezőny élén.

Négy egymást követő győzelem

Az idei IX. MTFE Sírásó Versenyen ismét **Kiss László** és **Nagy Róbert**, a Paraklétosz Nonprofit Kft. párosa állhatott a dobogó legfelső fokára. 1:21,44-es időeredménnyel megszerezték az első helyet. Ezzel pedig már **zsinórban negyedik alkalommal** lettek a verseny győztesei.

Négy egymást követő elsőség. Ezt kimondani is különleges érzés. De számomra az eredménynél is többet jelent az út, amely idáig vezetett.

Láttam őket az első versenyükön. Láttam a készülődést, a feszültséget, a koncentrációt, a fáradtságot és az örömöt. Láttam, ahogy évről évre egyre magabiztosabban, mégis ugyanazzal az alázattal állnak oda a gödör mellé. És közben azt is láttam, hogy ez nem egy egyszerű verseny.

A Paraklétosz második csapata is szépen helytállt: **7. helyezést ért el Kovács László és Szőllősi Lajos.**

Két csapat, két eredmény, de ugyanaz az elhivatottság. **Ez embert próbáló, rendkívül nehéz fizikai munka.**

A páros teljesítményét pedig nemcsak a hazai mezőnyben lehet mérni. Kiss László és Nagy Róbert korábban két külföldi versenyről is első helyezéssel tért haza: először Lengyelországból, majd Szlovákiából hozták el a győzelmet. Négy egymást követő hazai bajnoki cím és két külföldi elsőség.

Ügyvezetőként és kollégaként is kimondhatatlanul büszke vagyok rájuk.

De nem csak ők álltak rajthoz

Fontosnak tartom azt is elmondani, hogy az évek során nem csupán László és Róbert mérettette meg magát. Több kollégánk is vállalta a verseny kihívását. Volt, aki egy alkalommal, volt, aki többször állt oda a rajthoz. Számomra mindannyian győztesek, mert ahhoz is bátorság kell, hogy va-

laki megméresse magát a szakmájának legjobbjai között. A versenyzőknek nemcsak gyorsnak kell lenniük, hanem **pontosnak, fegyelmezettnek, kitartónak és egymásra figyelőnek is kell lenniük.**

A szabályok szerint meghatározott méretű – 80 centiméter széles, 200 centiméter hosszú és 160 centiméter mély – sírgödröt kell kialakítaniuk, majd a kitermelt földből hantot készíteniük. A sírásásra két óra áll rendelkezésre, a hantolásra további 15 perc. Ez nem kevés munka, sőt. aki csak kívülről látja, talán el sem tudja képzelni, milyen fizikai teljesítmény egy ilyen gödör kiásása.

Az idei versenyen ráadásul a rendkívül száraz, kemény talaj miatt a csákány is gyakori munkaeszközzé vált. A por sokszor szinte eltakarta a versenyzőket. Nézni is fárasztó volt, hát még csinálni.

Amit kívülről talán nem látunk

A sírásó munkája azonban nemcsak azért nehéz, mert fizikailag megterhelő. Van ennek a hivatásnak egy másik oldala is: a **lelki teher.**

A sírásó munkája a halállal, a veszteséggel, a gyásszal és az emberi fájdalommal találkozik nap, mint nap.

Miközben egy család életének egyik legnehezebb pillanatát éli át, valakinek gondoskodnia kell arról, hogy szerettük méltó módon vehesse végső nyughelyét. **A sírásó sokszor csendben dolgozik, nem ő áll a középpontban, nem róla szól a búcsú és mégis ott van.**

Pontosan, felelősségteljesen, a kegyelet szabályait és az emberi méltóságot szem előtt tartva.

A sírásó nem csupán ás.

A munkája része annak, hogy egy család méltó módon búcsúzhasson el attól, akit szeretett. Ezért gondolom úgy, hogy ez a szakma sokkal nagyobb megbecsülést érdemel.

A verseny üzenete túlmutat a versenyen

Az MTFE évről évre azért rendezi meg ezt a különleges szakmai eseményt, hogy megmutassa a nagyközönségnek: a sírásás komoly szakmai tudást, fizikai felkészültséget és felelősséget kíván. Az egyesület célja a szakma társadalmi elismertségének erősítése is. Én ezt különösen fontosnak tartom, mert amit nem ismerünk, azt nehezebben is becsüljük meg.

A verseny lehetőséget ad arra, hogy az emberek egy kicsit közelebb kerüljenek ehhez a munkához. Lássák mennyi erőfeszítés van mögötte, lássák a szakmai tudást, és nem utolsó sorban lássák az embereket.

És talán egy kicsit jobban megértsék azt is, hogy mennyi minden történik a háttérben egy méltó búcsú előtt.

Egyetlen győzelem mögött is sok ember áll

Ügyvezetőként azt is megtanultam az évek során, hogy egy eredmény mögött soha nincs egyetlen ember. Egy győztes csapat mögött ott van a munkahely, ott vannak a kollégák, ott vannak a családok, ott vannak azok, akik elengedik a versenyzőt, támogatják a felkészülésben, biztatják, meghallgatják, amikor izgul, és büszkék rá akkor is, amikor éppen nem sikerül úgy, ahogy szeretné.

Egy ilyen teljesítmény nem valósulhatna meg háttértámogatás nélkül.

Ezért szeretném külön megköszönni a Paraklétosz Nonprofit Kft. minden munkatársának és a versenyzők családjainak is azt a támogatást, amely nélkül ezek a sikerek nem születhetnének meg. Amikor valaki egy nehéz fizikai munkát végez, majd szabadidejében felkészül egy ilyen versenyre, az nemcsak az ő vállalása - az egy kicsit a családé is, a munkatársaké is. a munkahelyé is és természetesen az egész közösségé.

Én pedig minden alkalommal ott álltam a pálya szélén

Talán ez az egyik legszebb része számomra ennek az egész történetnek - ott lenni, szurkolni, izgulni, nézni, ahogy a kollégák minden erejüket beleadják.

És amikor elfáradnak, amikor már nehéz, amikor a gödör mélyén járnak, tudni, hogy valahol a pálya szélén ott vannak azok, akik hisznek bennük. Én ezt minden versenyen átéltem és őszintén mondom: minden egyes alkalommal ugyanúgy izgulok.

Lehet bármennyi győzelem mögöttünk, a rajt pillanatában mindig ott van az a bizonyos feszültség: Mi lesz most? Sikerül? Elég lesz az idő? Mit mutat majd a zsűri?

És amikor megszületik az eredmény, az emberben egyszerre van jelen a megkönnyebbülés, a büszkeség és a hála.

Köszönet azoknak, akik ezt lehetővé teszik

Köszönet illeti a **Magyarországi Temetőfenntartók és Üzemeltetők Egyesületét,** amely évről évre megszervezi ezt a különleges szakmai eseményt, és lehetőséget teremt arra, hogy a sírások megmutathassák tudásukat és teljesítményüket.

Köszönöm az idei helyszíni szervezést a Léthé Temetkezési Kft.-nek, amelynek munkája nélkül nem valósulhatott volna meg ilyen gördülékenyen a rendezvény.

Köszönjük a támogatást a KARSOL Kft.-nek, az OTEI-nek és a KELETFA Kft.-nek.

És köszönet mindenkinek, aki akár munkával, akár támogatással, akár szurkolással hozzátett ehhez a naphoz.

Büszkeség – nemcsak a győzelem miatt

A négy egymást követő első helyezés természetesen hatalmas büszkeség, de ha egyetlen dolgot kellene kiemelnem, akkor nem a kupát választanám, hanem azt, amit ez az egész történet képvisel

- Azt, hogy vannak emberek, akik nap, mint nap elvégzik a rájuk bízott munkát.
- Azt, hogy vannak kollégák, akik vállalják a kihívást.
- Azt, hogy vannak családok, akik mögöttük állnak.
- Azt, hogy van egy munkahelyi közösség, amely támogatja őket.
- És azt, hogy van egy szakma, amelynek tagjai a legnehezebb emberi pillanatokban is helytállnak.

Ez számomra sokkal többet jelent egy versenygyőzelemnél.

Négy alkalommal magyarországi versenyt nyerni fantasztikus, amit két külföldi verseny győzelmével megfűszereztek.

Látni, ahogy a kollégáim újra és újra kiállnak, dolgoznak, küzdenek, egymást segítik, majd büszkén képvi-

selik a munkahelyüket – ez az, amire igazán büszke vagyok.

Becsüljük meg a sírásókat!
Talán eljött az ideje annak, hogy egy kicsit más szemmel nézzünk erre a hivatásra. Ne csak akkor gondoljunk rá, amikor szükségünk van rá, hanem akkor is, amikor elismerést érdemel, mert a sírásó munkája nehéz, fizikailag és lelkileg egyaránt. Viszont fontos, szükséges és méltóságteljes.

Becsüljük meg a sírásókat. Tiszteljük a munkájukat. Ismerjük el a hivatásukat.

Én pedig ügyvezetőként egy dolgot biztosan tudok: büszke vagyok a kollégáimra.

Büszke vagyok azokra is, akik versenyeztek, és azokra is, akik a háttérből segítették őket. Büszke vagyok arra, hogy annak idején egy régi vágyam teljesülhetett, és elindíthattuk a Paraklétosz Nonprofit Kft. első csapatát ezen a versenyen és talán még büszkébb vagyok arra, hogy abból az első győzelemből egy olyan történet lett, amelynek ma már négy egymást követő bajnoki cím a része.

Kiss László és Nagy Róbert – szívből gratulálok nektek és minden kollégámnak, aki valaha vállalta ezt a megmérettetést:

Köszönöm a bátorságotokat, a kitartásotokat, a munkátokat és azt, hogy méltón képviselitek a Paraklétosz Nonprofit Kft-t és ezt a nem mindennapi hivatást.

Szép volt, fiúk! Büszkék vagyunk rátok!

És talán ez a legfontosabb üzenet, amit hazavihetünk Nyergesújfaluról:

Vannak munkák, amelyekről keveset beszélünk, mégis nélkülözhetetlenek és vannak emberek, akik mások legnehezebb napjain is csendben helytállnak.

Őket meg kell becsülnünk.

Tályai-Gajdán Ibolya
ügyvezető

A Mindenhatóhoz

Mindenütt jelenlévő Isten!
Hozzád fordulunk…
Ki ott vagy születéskor, meghaláskor,
szükségben, bőségben,
Kövek alatt az úton, fa árnyékában az út mentén.
Ott vagy búskomor sóhajban,
éneklő mosolyban,
futó lábakban,
görnyedt hátakban.
Ott vagy a csüggedő kézben,
az ölelő karokban,
az alázatba hajló szívben,
az elernyedt testben,
a kiüresedő lélekben.
Szakadék permén bíztatsz,
magas hegy szédítő csúcsán megtartasz.
Kitisztítod az elme
beporosodott szegleteit.
Hőségben felhő vagy,
fagyban máglya,
zivatarban ernyő,
sivatagban forrásvíz,
haragvó vulkánban üdítően szelíd pára.
Töviskoronában a vérző rózsa.
Imáinkban az Ámen.

Makainé Katonka Erzsébet

„Monda neki Jézus: Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?” (Ján. 11,40.)

Nőszövetséges beszámoló

A Debrecen – Szabadságtelepi Református Nőszövetség 10 éves Jubileumi Hálaadó ünnepsége, Debrecen, 2026.09.05.

„A jónak cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.” Gal. 6,9.

Szeretnék beszámolni arról, milyen is volt ez az ünneplés, megemlékezés és hálaadás. Hajdúböszörményből 8 fő vett részt ezen az alkalmon.

A nyitó áhítatot Nagy Gábor a 103. Zsoltár 2. versével kezdte: „Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről.”

Ének: „Az Úrnak irgalmát örökké éneklem” Köszöntötték Czeglédi Máriát, Vassné Faragó Gabriellát, Tarcsai Juditot, Papp Tibornét. Külön is köszöntötték Koncz-Vágási Katalint az Országos Nőszövetség elnökét, aki Sarkadról érkezett. Lelkészi szolgálatban elhangzott:

„Gondold át a megtett utat. Voltak örömök, könnyek, terhek a szolgálatban, de ne feledd, mennyi jót tett veled; emlékezés. Van miért hálát adni! Ne zúgolódjunk! Ő ott van mögöttünk gazdag ajándékaival. Köszönjük Urunknak a 10 évet. Elkezdődött valami. Valakik együtt imádkoztak. Energiájukat odatéve szolgálatot vállaltak. Ne feledd, Isten hűsége vitt végig az úton. A legnagyobb kincs ti vagytok. Isten tudja, kinek kell a másik mellé odaállni. Isten munkálkodik. Szerető irgalmára nézz! A jövőt is Rá bízzuk. Következett a zászlóátadás, amit erre az alkalomra készítettek. Az első Igeszalagra ez az Igevers

került: „A jónak cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.” (Gal.6,9.)

Erről már az Országos Nőszövetség elnöke beszélt. Három pontot állított fel.

1., Elhívás: A személyes hívást megkaptad, a szívedből indul el. Nem feladat, hanem hívás. Küld Isten mások felé. Jelenlétét ígéri.

A felsoroltak példák voltak:

Debóra: Bátorságot adott, másokat erősített.

Rúth: Hűségességéből fakadt a szolgálat.

Eszter: Királynő lett. Felelősségvállalás másokért. Ki mert állni népéért, életét is kockára téve.

Anna: Imádságból fakadó elhívás, sírásból és könyörgésből. Évről- évre felment imádkozni; Kitartó.

Mária: Engedelmessége; „Legyen nekem a Te beszéded szerint.” Végül ott állt a kereszt alatt…

Mária-Magdolna: A reménység első hírnöke volt. „Menj el, mondd el.”

Priscilla: Ő tanítja a férfiakat is, tudása, küldetése volt a tanításra.

2., Szolgálat: Közösség - Gyülekezet. Teherhordozás.

Lídia: Házánál gyülekeztek.

Nehémiás: Építkezés; együtt építsük a város falát. Komoly „családi” összefogás. Amikor gyengék vagyunk, tudjuk vigasztalni egymást. Megosztani azt is, ha lankadás, megfáradás van.

3., Kitartás: Erre a példa Mária és Erzsébet találkozása. Áldott vagy Te! Jóban és nehézben kitartani.

Másik példa Pál élete. A börtönből is az örömről ír. Emlékezz vissza, ki hívott el! Vissza Jézushoz, vissza egymáshoz!

Hegedűs Jánosné Katika

Végül a Nőszövetség Facebook közösségi oldalán közzétett beszámolót mellékelem Szanyi Mártitól:

„2026.09.05-re meghívást kaptunk a Debrecen - Szabadságtelepi Református Nőszövetség 10. évfordulójából tartandó hálaadó ünnepi Istentiszteletre. Csodálatos élmény volt mind a szeretetteljes fogadtatás, mint az, hogy először képviselhettük a Hajdúböszörményi Kálvin téri Református FelüdítŐ Nőszövetséget és az egész gyülekezetet.

Istentől megáldott tartalmas ünnepi alkalom volt. Tanulságos ès mély lelkületű igehirdetést és előadásokat hallhatunk. Mégis leginkább Dr. Koncz- Vágási Katalin Országos elnök előadását emelném ki a vadludak vonulásának hasonlatával. Mindig V alakban repülnek védve egymást. Nagyon hangosak. A hangoskodás hátulról az elől haladó vezetőnek szól, biztatás, hogy ne adja fel, tartson ki. Ő mindig élen halad, de ha mégis elfárad, háttérbe engedik és leveszik róla a terheket, amíg újra megerősödik.

Együtt egységben van az erő, Isten gazdag áldásával. "A jónak cselekvésében pedig ne fáradjatok el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk." (Gál 6,9)

Az üzenet, amit szerettek volna, hogy hazavigyünk az az, hogy ne feledjük: Mennyi jót tett velünk az Úr, bízzuk Őreá a jövőt!

Hálásan köszönjük a lehetőséget. SDG”

„És a négy lelkes állat, amely közül mindegyiknek hat-hat szárnya van, köröskörül és belül teljes szemekkel; és meg nem szűnik nappal és éjjel ezt mondani: Szent, szent, szent az ÚR, a mindenható Isten, Aki vala és Aki van és Aki eljövendő.” (Jel. 4,8.)

Régi Ifi beszámoló

Kedves Olvasó!

Arról szeretnék beszámolni, hogy ebben az évben is megengedte az Úr, hogy „Ifis” találkozóra összejöhettünk. Ez az 55-dik volt, amit most Sajósenyén tartottunk meg Kövér Imrééknél.

Amikor megérkeztünk szépen esett az eső, június eleje óta először.

Láttuk, hogy az udvaron a sok szék szépen kör alakban fel volt már állítva. Az időjárás miatt mégis bent a lakásban ültünk össze, 25 fő volt jelen.

Nagy boldogan köszöntgettük egymást. Imre készült Igével, az I.Péter 2,5-8. versek:

„Ti magatok is, mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.”

Azért van meg az Írásban: „Íme szegeletkövet teszek Sionban, amely kiválasztatott, becses; és aki hisz abban, meg nem szégyenül.” (6. vsz.)

Tisztesség azért néktek, akik hisztek; az engedetleneknek pedig: A kő, amelyet az építők megvetettek az lett a szegeletnek fejévé és megütközésnek kövévé és bortánkozás sziklájává.” (7-8. vsz.)

A mester megkeresi, kifaragja, illesztgeti a köveket. A faragás, formáltatás fájdalmas. Az üdv-tervező maga az Isten. Ahová állít, ott kell szolgálni. Hordani kell a terhet. Ha a kő földön hever, értéktelen.

Imre gondolatai után még voltak hozzászólások. Volt körünkben egy építészmérnök, aki elbeszélte azt, hogy milyen hatalmas nagy volt egy ilyen szegeletkő, ami az Igében Jézus Krisztus. Erre kell nekünk építeni, erre a biztos alapra.

A lelki házról, az összetartozásról is szó volt még. Közben-közben énekelgettünk.

Dél körül elkészült a finom slambuc, amit az udvaron Kövér János főzött. A szabadban ebédeltünk, közben jót beszélgettünk. Az ebéd elfogyasztása után átmentünk az Intézetbe, a Fészek Református Otthonba. Szépen fel van újítva minden, hatalmas konyharész is épült. Imre végig vezetett bennünket. Elmondta, hogy jelenleg 50 fő él itt. Mindenütt példás tisztasággal, szépen kidíszítgetett termekkel, foglalkoztatóval találkoztunk. Ahogy lehet, az ellátottakkal próbálnak alkotni a barkácsműhelyben, eladható darabokat készíteni. Ebből is látszik, hogy akit lehet, foglalkoztatnak. Imrét 1975-ben odahelyezte Isten a Sajósenyei Intézetbe. Bár Zsuzsával együtt már nyugdíjasok, de látszik, hogy megáldotta őket és áldássá váltak vezetőként 45 éven keresztül. Isten bölcsen vezette őket. Továbbra is szívük ügye még az Intézet. Támaszként továbbra is ott állnak, hogy segítsék az új vezetőt, Victor Sámuelt. Este még beszélgettünk, imádkoztunk egymásért és azokért, akik nem tudtak eljönni közénk, és a betegekért. Késő este egy része a társaságnak hazaindult, a nagytöbbség még maradt. Másnap Edelénybe mentek el egy nagyobb kirándulásra.

Kedveseim! A szövetség gyermekei Jézus Krisztusban, ha így szeretik ma is egymást, akkor milyen csodás lesz majd ott Jézussal fenn a Mennyben! Hála és dicsőség Neki ezért!

Hegedűs Jánosné Katika

ANYAKÖNYVI HÍREK

Keresztelő: Milus Boglárka, Nagy Csenge, Balogh János Denisz, Tiliczki Tamás, Tiliczki Tímea, Nagy Olívia, Tódor Dealni Mirella, Balogh László Gábor, Juhász Amina, Juhász László Arnold, Tardi Zsóka, Tardi Antal, Szabó Imre, Papp Dániel

Konfirmáció: Baja Anna, Baja Réka, Danka Dániel, Danka, Dávid, Hidi Levente, Horváth Franciska, Kunkli Ferencné, Magi Réka, Szegedi Marin Erik, Szegediné Pomázi Enikő, Török Zoltán Imre

Esküvő: Baja Áron és Szabó Nikolett; Görög Marcell és Gyürky Anna; Szegedi Martin Erik és Pomázi Enikő; torockói helyszínnel: Török Sándor és Kövér Anita

Temetés: Molnár Ferencné (86), Szegedi Sándorné (84), Balogh Imre (68), Lakatos Miklósné (82), Pálnagy Balázsné (93)

KERESZTYÉN TUDOMÁNY

A teremtés hete bibliai beszámolójának és ellenvetéseinek feloldása

A teremtés hete kapcsán a teremtés hat napjáról szeretnék néhány gondolatot megosztani.

A napok sorrendének megértésében és megjegyzésében nekem sokat segített, amikor egy teremtéstudományi könyvben a 6 nap szimmetriájáról volt szó. Ha megfigyeljük az első három napon Isten szétválasztással tereket hoz létre, a második három napon pedig benépesíti azokat:
Forrás: https://cdn.bibleworld.ai/bible-world/generations/438ac361-de9f-4d6a-a820-1d1dbe90af30.png?format=webp

Az első napon Isten szétválasztotta a világosságot a sötétségtől, mondhatni létrehozta a kozmikus tereket, a 4. napon pedig betöltötte azokat világító testekkel: a Nappal, a Holddal, csillagokkal és mindenféle égi objektummal; bolygókkal, üstökösökkel, fekete lyukakkal. Ma kezdjük igazán látni az óriásteleszkópok és az űrtávcsövek korában, hogy mennyire igaz az ige, hogy az egek hirdetik Isten dicsőségét – mégis, mintha most nem adnák meg Neki az emberek ezt a dicsőséget.

A második napon megalkotta Isten a boltozatot, és szétválasztotta a boltozat alatt lévő vizeket a boltozat feletti vizektől. Ezzel szimmetriában az 5. napon a vízi élőlényeket és a madarakat alkotta meg, amivel betöltötte a víz és a légkör életterét.

A harmadik napon Isten szétválasztotta a szárazföldet és a vizeket, valamint megteremtette a növényeket, ennek párjaként a 6. napon a szárazföldi élőlényeket és az embert.

Ha a világi tudomány megállapításai alapján nem „tudnánk” a milliárd éveket, akkor minden szövegértési és nyelvi oka megvan annak, hogy valódi 24 órás napokra gondoljunk (egy Föld körbefordulásnyi idő), mivel minden napon olvassuk, hogy lett este, lett reggel: első nap - és a Szentírás többi része és maga Jézus is magától értetődően normál napnak értelmezi ezt az időt.

A bibliai szöveg idősíkja tehát hat napos teremtéssel és a teremtett világ nagyságrendileg mintegy 6 000 éves korával számol, ezzel szemben a világi tudományos modellek ennél nagyságrendekkel hosszabb, mintegy 13 800 000 000 azaz 13,8 Milliárd évvel számolnak (ami – kissé komikus módon - az elmúlt mintegy 200 évben folyamatosan növekedett). A két időskálát egymással lehetetlen összeegyeztetni. A probléma feloldására alapvetőleg kétféle megoldás létezik: vagy a Bibliát és annak igazságait kezdjük el szétszedegetni, vagy a világi elméletek mögötti (messziről jogosnak tűnő) előfeltételezésekkel tesszük ugyanezt.

Amikor a keresztyén tudósok vagy teológusok az előbbit próbálták (pl. a réselmélet, hosszú teremtési napok elmélete, teista evolúció) akkor a Biblia igazságaiból kellett engedni, így belső önellentmondásokkal teli megoldások születtek, melyek a világi tudományos közvélemény számára is inkább csak megmosolyogtatók voltak.

Az egyik ilyen próbálkozás a **réselmélet**, vagy hézagelmélet, ami szerint az 1 Mózes 1,1 és 1,2 versek között van egy állítólagos rés, ahová mindent be lehet tolni: a hosszú látszólagos korokat és a fosszíliákat. Eszerint az 1 Mózes 1,2-ben a Föld kietlen és puszta voltát (és sok fosszíliát) a Sátán bukása után, egy ítélettel elpusztított előző teremtés maradványai okozták. Ez az elmélet teológiailag is sok szempontból problémás, és nem ad választ arra, hogy a bibliai özönvíznek milyen számos geológiai nyoma van és arra sem, hogy akkor miért találunk mégis sok-sok mai élő növény- és állatfajjal megegyező fosszilizálódott maradványt, ha ez valami előző, másféle teremtéshez tartoztak volna.

A másik ilyen próbálkozás, ha megnyújtjuk a **teremtési napokat hosszú korszakokra** – merthogy

„egy nap ezer év” – de akkor miért ne lehetnének akár évmilliók is. Ez a „megoldás” belefut abba a problémába, hogy akkor a sorrend sem jó, mert nem bírják ki a 3. „napon” teremtett növények évmilliókig a 4. „napon” teremtett Nap nélkül. Ráadásul, ha alaposabban megnézzük a Szentírásban teljesen más a sorrend, mint a világi tudományos elméletek szerint. Pár példát említve: a Bibliában a Föld teremtetett először, utána az égitestek, az evolúciós elmélet szerint elsőként a galaxisunk, majd a Naprendszer, majd a Föld jött létre. A Szentírásban a madarak a szárazföldi állatok előtt lettek megteremtve, az evolúciós elmélet szerint a repülő madarak keletkeztek legutoljára. A nagy víziállatok pl. bálnák a Biblia szerint a szárazföldi állatok előtt teremtettek, a világi tudomány szerint szárazföldi párosujjú patás emlősökből alakultak ki. A növények közül a maghozó gyümölcsök és füvek, azaz a kétszikű és egyszikű zárvatermők az állatok előtt teremtettek, viszont az evolúciós elmélet szerint a csak dinoszauruszok korának végén, egészen későn jöttek létre.

Az evolúció és a teremtés összeházasítása a **teista evolúció** (Isten csak indított, aztán az evolúció hozott létre mindent) elméletében is több problémát okoz, mint amennyit megold. Eszerint halál a bűnbeesés előtt is volt, a sorrend probléma is fennmarad, ráadásul a világi tudósok között sincs igazán sikere. Richard Dawkins, a híres ateista etológus is kritizálta: szerinte a teista evolúció, azaz a százmillió éveken át tartó, a túlélésért folytatott harc és halál az Isten által elképzelhető legkegyetlenebb megoldás az élőlények és az ember megteremtésére.

A vége ezeknek a próbálkozásoknak, hogy két szék között a pad alá estek a művelői, és az Úr Jézus tetszését sem lehet ezzel elnyerni: Jel. 3,16 „Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.”

A járhatóbb út, ha megpróbáljuk azokat a világi naturalista alapfeltételezéseket szétszedegetni, amelyek az evolúcióba vetett hithez vezettek. Ennek két kulcsa van:

1. A bibliai teremtés esetén a teremtett élőlények, a táj, a növényzet a 6. nap végére a teljes, kifejlett állapotában lettek megteremtve, ezért ilyen szempontból a **dolgok látszólagos kora és a teremtett** kora jelentősen **eltér.** Ha Ádámot és Évát nézzük, akkor a 6. nap végére legalább 20 éveseknek nézhettek ki pedig csak 1 napja éltek, a hatalmas fák esetén akár 50-100 éves is mondhatnánk a korukra, de csak 3 napja lettek teremtve. A talaj, a kőzetek és az égitestek esetén még drasztikusabb a különbség van a látszólagos és teremtett kor között. A világi, naturalista alapokon álló tudománynak minden égitestnek, kőzetnek és minden egyes homokszemnek meg kell magyarázni a létrejöttét; a teljes belátható természetes folyamatot figyelembe véve. Ezzel szemben a bibliai teremtés ezeket a hosszadalmas folyamatokat nem teszi logikailag szükségessé. Egyszerre, egyből is előállhattak. (Zsid. 11,3)

A 2. kulcs pedig az, hogy a **kőzetrétegek sorrendje** az első fosszíliák megjelenése (azaz a nagyjából a kambriumi réteg) után **nem az evolúció időrendjét adja meg, hanem az özönvíz lefolyását dokumentálja.**

Tehát az a **világi naturalista alapfeltételezés,** hogy a jelen folyamatok a múlt megértésének kulcsa és ezért a ma ismert természeti folyamatok sebessége alapján határozzuk meg minden dolog korát - a teremtés és az özönvíz teljes kihagyásával - bibliai szempontból nézve súlyosan **elvi hibásnak tekinthető.**

Van egy hatalmas bátorítás abban, hogy Isten a teremtője mindennek és kézben tartja a dolgokat, így a mi életünket is, ha odaadjuk a kezébe:

„Hát nem tudod, hát nem hallottad? Örökkévaló Isten az Úr, ő a földkerekség teremtője! Nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el”. (Ézsaiás 40,28-31.)

Források:

- Kérdések a Kezdethez - a teremtés logikája: Don Baten, Ken Ham, Jonathan Sarfati, Carl Wieland, Evangéliumi Kiadó, 2003
- Creatio, Bibliai teremtéstan – Alexander von Stein, Evangéliumi Kiadó, 2011

Dr. Csatári Nándor

MŰVÉSZETRŐL KERESZTYÉN SZEMMEL

Szabó T. Anna: Nincs. Van.
(Édesanyámnak)

Nincsen nehezebb, nincsen nehezebb,
vágyni mosolyod, vágyni kezedet.

Vágyni tovatűnt tested melegét,
mert már sohasem, mert még nem elég.

Volt-csak ölelés, volt-lett puhaság,
nincs lesz, ami volt – nincs már ruha rád,
nincs már ajakír, táska, se cipő,
már csak idebenn, már csak levegő.

Jár-jár, ki-be jár bennem meleged,
szültél, maradok mindig teveled,

voltam kicsi lány, lettem: a kapocs,
élő hagyaték, én még maradok.

Mindig elereszt, élni ki tanul.
Várlak idelenn, vársz rám odatúl,
egyszer, ami van, mind-mind odaszáll,
s van bár a határ, nem rím a halál:

megtart, aki élt – lélek, nem anyag,
édes anyafény, tűz lett, puha nap,

itt lesz, igen itt: víz lett, levegő,
élni ha segít, mind ő, bizony ő,

földről felemel, formál, alakít -
felnéz, akit óv, s nem fél: csupa hit.

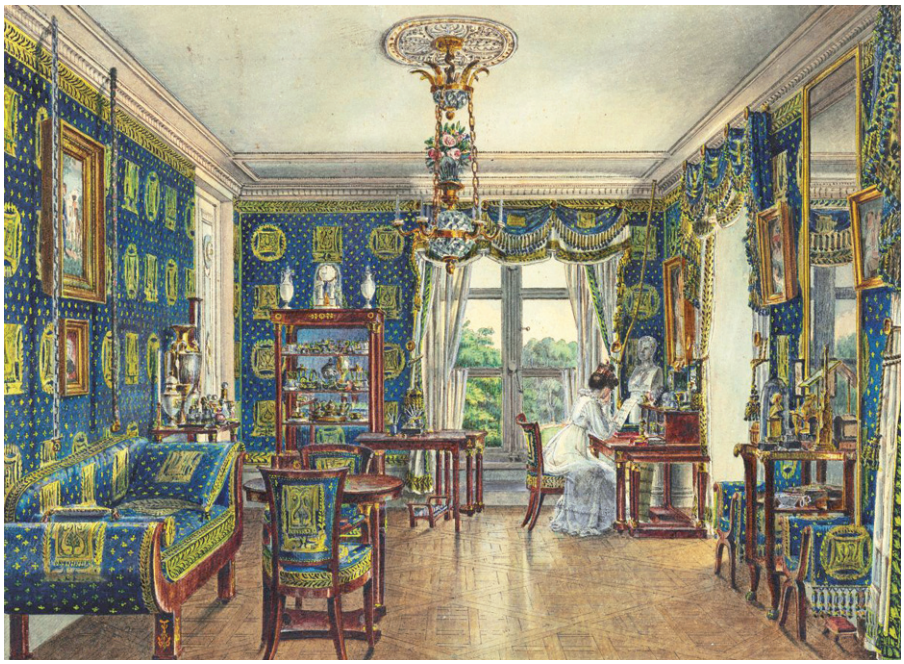
Bizonyára meglepi az olvasókat ez a versválasztás a reformáció ünnepére megjelenő lapszámban. Amikor kezembe vettem Szabó T. Anna: vigasz című kötetét (nem elírás, kisbetűsen adta meg a kötetcímet a szerző), és elolvastam ezt a verset, akkor az jutott eszembe, hogy soha nem írtam még a halottak napjáról. Nehéz közhelyek nélkül beszélni erről a témáról, de úgy érzem, hogy Szabó T. Annának sikerült ez.
Mielőtt a vers tartalmát megnéznénk, érdemes a formára vetni egy pillantást. Az írónő versei gyakran erős zeneiséggel bírnak, úgy érzem ez erre a műre is igaz. A 10 szótagos páros rímekkel ellátott hangsúlyos verssorok oldják a téma nehéz voltát. Már a cím is szokatlan, két egymással ellentétben álló szó, a létezést jelentő van ige, s ennek a tagadása. Az ellentmondás csak a vers végén oldódik fel ez az olvasó számára. Az alcím pedig egyértelművé teszi, hogy az édesanya elvesztéséről beszél a szerző.
Az első négy versszak az anya fizikai hiányát összegzi. A szeretet megnyilvánulásának pozitív testi formái végérvényesen megszűnnek a halál után. A mosoly, az ölelés, a kézfogás már a múlté. S bármennyit is kapott ebből a lírai én, mégsem eleget. A személyes használati tárgyak is csak a hiányra mutatnak rá. Az ismétlések (voltnincs ellentétpár), be nem fejezett gondolatok hangsúlyosabbá teszik a fájdalmat, zaklatottságot és a hiánnyal való megküzdést. Az 5. versszak egy fontos igazságot, törvényszerűséget mond ki: a szülőanyával való fizikai összekapcsolódás annak halála után is bennünk marad: testében hordozott, táplált bennünket, nélküle nem tudtunk volna fejlődni, s a génjei részben bennünk tovább élnek. Ezért válhatunk – a szerző megfogalmazása szerint - a generációk közötti kapoccsá, a holtak élő hagyatékává. A mű következő három versszaka a személyes veszteségen felülemelkedve általánosítást fogalmaz meg. Minden élő közös sorsa az, hogy meg kell tanulni elengedni a szeretteinket, és fel kell készülni a saját elmúlásunkra is. A vigaszról szólnak az utolsó versszakok: bár a test elenyészik, fizikai valójukban nem látjuk elhalt szeretteinket, de a lélek, a szellem halhatatlan. Nélkülük, de a tőlük örökölt szellemi munícióval élünk tovább. Az ő példájuk, erejük formál, erőt ad életünk nehéz szakaszaiban.
A gyászfolyamat művészi megfogalmazását olvashatjuk Szabó T. Anna tollából. A hiány és veszteség elkerülhetetlen, de idővel felismerjük, hogy a fájdalomnál nagyobb a szeretet, amit kaptunk, és él bennünk a remény a találkozásra a halálon túl.

„Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.” (2Kor 5,1)

Mezőné Szabad Erzsébet

Mivel van berendezve a szobabelső?

A rendezett egységet mutató festmény Jakob Alt (1789-1872) német-osztrák festőművész munkáját mutatja be. Munkásságában a tájképfestészetet ismertette be gyakrabban az érdeklődők számára. A művész által elénk tárul egy biedermeier stílusú polgári szobabelső életképe. Valószínű az volt a célja, hogy élethűen mutasson be embert és az őt körülvevő többféleképpen funkcionáló eszközöket, műtárgyakat, mintákat. Fontos szempont, hogy a tárgyak sokaságát ne egy békétlen összevisszasággal jelenítse meg, hanem visszatükrözzék a romantika finomságát, a lágyságot, a nyugalmat. A berendezett szobában minden hely ki van használva; zsúfolt, mégis békés.

Elképesztően gazdag a látvány. A szem egyszerre lát mindent fontosnak, egyszerre szeretne látni mindent a szobabelsőből. A nagy üvegtáblás ablak „hívogat”, tekintsünk ki a teremtett világra, és egyben a rajta keresztül beáradó fény mindent megtölt világossággal. Ebben a tiszta, minden a helyére állított és helyezett berendezett szobában a széken ülő hölgy hosszú, finom anyagú, lágy esésű ruhája ragyog a fényben, mintha mennyei ruha lenne rajta. A melegséget sugárzó barna színű bútorok íves, kecses megjelenése is önmagukért beszélnek. A bútorzat kárpitja, a drapéria és a fal mintázata megegyező színű és mintázatú. Uralkodó színek a királykék és az arany. A királykék az alapszín, és ezen jelennek meg az aranyszínű apró- és nagy táblás mintázatok. Ezeket az egységes szí-

neket és mintákat megtöri a hatalmas tükör, az üveges vitrin, a hosszú láncon függő kristálycsillár, többféle ülőalkalmatosság, különböző funkciójú asztalok, lábtartók és a mindenféle - és használati dísztárgyak.

A látott kép kapcsán eszembe jutott Istennek egyik Igéje: „Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, Aki titkon van; és a te Atyád, Aki titkon néz, megfizet neked nyilván." (Máté 6,6.) Megfigyelhetjük, hogy az egész Bibliában Isten arról sosem beszél, hogy csak akkor áll szóba velünk, ha ízlésesen, a minden kor divatjának megfelelően van berendezve a lakásunk (ha van), de legalább egy szoba. Viszont arról beszél, hogy legyen egy hely a számunkra, ahol nyugodt körülmények között Iránta való tisztelettel, imádattal megszólítjuk, és kiönthetjük a szívünket, sőt imáinkban, könyörgéseinkben ne csak a körülöttünk élőkért, hanem minden emberért, még az ellenségünkért is fohászkodjunk, mert Ő nem csak mindent hall, mindent lát is. „Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől," (Zsidók 10,22.) „Dávid Zsoltára. Uram, hallgasd meg könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra; hűséged és igazságod szerint hallgass meg engemet." (Zsoltárok 143,1.) „Intelek azért mindenek előtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért," (I.Tim.2,1.) Igazából fel sem fogjuk, hogy milyen hatalmas az az isteni kegyelem, amelyet az ÚR Jézus Krisztusban kaptunk. Csak is Miatta, az Ő érettünk, miattunk, helyettünk tett áldozatáért szólíthatjuk meg az élő, igaz Istent. Őreá hivatkozva járulhatunk Isten elé bármikor, és az imádság meghallgatásában az sem mellékes, hogy Neki tetsző, az Ő Igéjével összhangban éljük a mindennapjainkat. És ne ítéljünk, ne bíráskodjunk senki felett, mert Isten az igaz Bíró. „Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiai, hogy el ne ítéltessetek: ímé a Bíró az ajtó előtt áll." (Jakab 5,9.) Ha Istennek tetsző életet szeretnénk élni (templomaként), a szív, mint belső szoba „szorul" megtisztításra. Ahogyan az ÚR Jézus annak idején személyesen mondta a farizeusoknak: „Monda pedig az Úr neki: Ti farizeusok jóllehet a pohárnak és tálnak külső részét megtisztítjátok; de a belsőtök rakva ragadománnyal és gonoszsággal." (Lukács 11,39.) Mert az ószövetség idején is szükséges volt a megtisztítás, megtisztulás, csak úgy léphettek Isten elé a papok. „És amely napon bemegy a szenthelyre, a belső pitvarba, hogy szolgáljon a szenthelyen, mutassa be bűnért való áldozatát, ezt mondja az Úr Isten." (Ezékiel 44,27.) „És vegyen a pap a bűnért való áldozat véréből, és hintse a ház ajtófélfáira és az oltár bekerítésének négy szegletére és a belső pitvar kapufélfáira." (Ezékiel 45,19.) „És bemenének a papok az Úr házának belső részébe, hogy azt megtisztítsák; kihordának belőle minden tisztátalanságot, amelyet az Úr templomában találának, az Úr házának pitvarába; és a Léviták felszedék, hogy onnan kihordják a Kidron patakába." (II.Krón. 29,16.) Isten előtt kedves, ha az ÚR Jézusért kérjük a szív szükségesektől való megtisztítását, megszabadítását – cselekedetek gonoszsága (Ézsaiás 1,16.), tisztátalanságok, bálványok (Ezékiel 36,25), keserű irígység és czivódás, dicsekedés és hazugság (Jakab 3,14.) „Közeledjetek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveiteket ti kétszívűek." (Jakab 4,8.). Kérjük az ÚR Jézust, hogy töltse be a szívünket, gondolatainkat, hogy felkészültek legyünk, az Ő Igéivel és Szentlelkének gyümölcsével: „De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség." (Galata 5,22.) Buzdít bennünket az Ige: „Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek;" (I.Péter 1,22.)

Egy pillanatra álljunk meg és gondoljuk végig, a lakhatásunk belső tere mivel van berendezve, mik veszik körül bennünket? Esetleg rászorul egy átrendezésre? A szívem belső tere mivel van „berendezve"? Esetleg rászorul egy megújulásra? „Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint;" (Róma 7,22.) „Hogy adja meg nektek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az Ő Lelke által a belső emberben;" (Efézus 3,16.)

Még egy gondolat. A lakás örökölhető, a Krisztusban való hit, az újjászületett élet nem örökölhető, de mondjuk el, akinek csak lehetséges, hogy van „Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a Mennyekben van fenntartva számunkra," (I.Péter 1,4.), mert maga az ÚR mondja „Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem." (Jelenések 21,7.)

Somogyiné Gyüre Mara

KÖNYVAJÁNLÓ

Ki nem ér rá imádkozni?

Vegyünk vissza a tempóból, hogy Istennel beszélhessünk!

Legtöbbünk számára nehézséget jelent, hogy időt találjunk az imádkozásra. Tele vagyunk feladatokkal – munka, család, gyülekezet... Reggeltől estig rohanunk a dolgaink után.

Bill Hybels, mint egy népes gyülekezet lelkipásztora, nagyon jól ismeri ezt a problémát. Saját életében is úgy találta, hogy az imádkozás és a rohanás nem fér meg egymás mellett. Életének egy pontján döntést hozott:

egyszerűen túl elfoglalt ahhoz, hogy ne imádkozzon.

De nemcsak ez a gond az imádkozással. „Minden erőnkkel arra törekszünk – írja -, hogy ne szoruljunk rá senki másra. Az imádkozás idegen büszke emberi természetünkből. De, ha megismerjük az imádkozást, csodálatos tapasztalat küszöbén állunk. Ennél örömtelibbet és lélekmelengetőbbet sohasem ismertünk, s ez még nagyobb örömöt ad, mint a meghallgatott imádság."

Ez a könyv nem arra született, hogy unalmas olvasmányaink között sorakozzon a polcon. Magával ragadóan ébreszti fel a vágyat a szívünkben, hogy naponta igyunk az élet igazi Forrásából. Azon túl, hogy Isten jelenlétébe hív, gyakorlati segítséget nyújt a személyes és a csoportos imádkozáshoz.

A fentebb leírtakat a könyv hátoldalán olvashatjuk.

szerkesztő

Nagytábor - 2027

Örömmel tájékoztatjuk a kedves Olvasókat, hogy ha Isten is úgy akarja, jövőre is lesz gyülekezeti többgenerációs táborozás! Egy már ismert, szép és áldott helyen, a **Mécses Központban (Mályi),** a Tiszáninneni Református Egyházkerület üdülőjében kaptunk helyet **2027. augusztus 2-8-ig** (H-V), hogy Urunk nagy szeretetéből testi-le ki-szellemi felüdülésben legyen része minden táborozónak. Kérjük, hogy imádságban, szabadságban és anyagiakban is készüljenek rá a kedves Testvérek!

Somogyi László
lelkipásztor

*Magyarország Kormánya, a Miniszterelnökség Egyházi és Nemzetiségi Kapcsolatokért Felelős Államtitkárság döntése alapján – a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. közreműködésével – az EKCP-KP-1-2026/5-000037, „Egyházi közösségi célú programok támogatása" pályázati jogcímen **700 000 Ft** vissza nem térítendő támogatásban részesítette a Hajdúböszörmény Kálvin téri Református Egyházközség **„Ki vagy te, Uram? - Gyülekezeti tábor Salgóbányán"** című projektjét.*

*A **Városi Civil Alap keretében „Civil közösségi tevékenységek és feltételeinek támogatása 2026."** döntése alapján a Hajdúböszörményi Kálvin Alapítványt a „Civil szervezetek működési, valamint programszervezési támogatásának megvalósítására." című pályázati kiírására benyújtott pályázata alapján költségvetési támogatásban részesítette (azonosítószám: VCA-KP-1-2026/4-001938). Kedvezményezett a Támogatói Döntés alapján részére megítélt 2 000 000 Ft vissza nem térítendő támogatást a **„A szervezet civil közösségi tevékenységének a támogatása"** projekt megvalósítására kapta.*

Intézményünk református munkatársi közössége gyülekezetünk vezető lelkipásztorával Somogyi László tiszteletes úrral 2026. április 24–25-én szakmai napokon vett részt a Rozsnyói Református Alapiskola és Óvodában a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. által finanszírozott „Egyházi közösségi célú programok 2026. évi támogatása" című pályázat keretében. Utunk célja a testvéri kapcsolatok erősítése mellett a szakmai tapasztalatcsere, a **jó gyakorlatok megismerése és megosztása, valamint a keresztyén nevelés területén való kölcsönös épülés és megújulás volt.** A két napos program hozzájárult ahhoz, hogy közösségünk egysége tovább erősödjön, és új lelki-szakmai inspirációkkal térhessünk haza.

*Magyarország Kormánya, a Miniszterelnökség Egyházi és Nemzetiségi Kapcsolatokért Felelős Államtitkárság döntése alapján – a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. közreműködésével – az EKCP-KP-1-2026/2-000095, „Egyházi közösségi célú programok 2026. évi támogatása" című felhívásra **400 000 Ft** vissza nem térítendő támogatásban részesítette a Jó Pásztor Református Óvoda „Református munkatársi közösség rozsnyói szakmai programja" című projektjét.*

Imádság

Szent és örökkévaló, teremtő Isten. Csodálunk teremtő munkádért ÚR Isten! Uramért, Jézus Krisztusért, aki önmagát adta a Golgota keresztjén engesztelő áldozatul, kérlek, hallgass meg, és bocsáss meg! A mélységből kiáltok Hozzád! Megvallom Előtted, hogy számtalanszor megszomorítottalak vétkeimmel, mulasztásaimmal, szeretetlenségeimmel, mindazzal, amire Te az Igédben azt mondod, bűn. Uram, sokszor nincsenek összhangban a cselekedeteim a Te szavaiddal, és ezt őszintén teljes szívemből bánom. Nem vagyok méltó, még arra sem, hogy gondolatban is kimondjam, háromszor szent neved Mind ezek miatt szeretném, hogy a szívem, az életem egészen megváltozzon a Te dicsőségedre! ÚR Jézus, a Te bocsánatodra van szükségem egyedül, hogy megszabaduljak minden lelki tehertől és szabadon én is meg tudjak bocsátani a Te erődel, aki engem megbántott. Nincs senki Hozzád hasonló csodálatos és dicsőséges ÚR! Hatalmas Vagy! Kegyelmes Vagy! Irgalmas Vagy! Hűséges Vagy! Ments meg, Uram! Szabadíts meg Uram! ÚR Jézus, lélekben szent lábaid elé teszem le, a szívem, a lelkem, visszaadom Neked, rendelkezz vele. Élj bennem, hogy én is éljek. Éneklem Neked, Uram az Énekeskönyvből: „Urunk, irgalmazz nékünk! Krisztus, irgalmazz nékünk! Urunk, irgalmazz nékünk!" „Szent, szent, szent, a Seregeknek Ura! Teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével! Ámen". Köszönöm, hogy megváltottál, köszönöm, hogy megmentettél, köszönöm, hogy megszabadítottál az örök halálból, kárhozatból. Uram, irántam való szeretetedből fogadd kegyelmesen könyörgésemet Benned hívő testvéreimért, családtagjaimért, gyülekezetünk minden tagjáért és intézményeiért, betegekért, szenvedőkért, a lelki szomjúságban szenvedőkért, éhezőkért, szomjazókért, szülés előtt-alatt-után lévő nőkért, műtét előtt-alatt-után lévő felebarátainkért, a gyermekeket nevelőkért, a lelkek üdvösségéért kiáltok! Magyarország megmaradásáért is kiáltok ÚR Jézus, a Te országodért, kérünk, csak Te tudsz megmenteni, megszabadítani, megvédeni bennünket, irgalmazz nekünk, ha akaratoddal megegyező a kérésem-kérésünk, köszönöm-köszönjük! És tudjuk, a Te országodba hívod, várod a Benned hívőket. Hálásan köszönünk minden ajándékodat! Várunk Úr Jézus és köszönjük! Ámen.

ALKALMAINK

Hajdúböszörmény, Kálvin tér:

Vasárnap:	09:00 Istentisztelet a középkerti gyülekezeti házban (Budai Nagy Antal u. 93.)
	10:10 Istentisztelet a Kálvin téren, vele párhuzamosan gyerek-istentisztelet az öreg parókián
Hétfő:	18:00 Felnőtt-konfirmációi előkészítő (lelkészi hivatal) (szeptembertől áprilisig)
	Minden hónap első hétfő 17:30 Felüdít-Ő női kör
Kedd:	18:00 Második kedden: Keresztelői előkészítő (lelkészi hivatal)
	19:00 Második kedden: Jegyesoktatás (lelkészi hivatal)
Szerda:	09:30 Baba-Mama kör minden hónap 1. és 3. szerda (ifi terem)
	10:00 Minden hó 2. szerdán Nyugdíjas bibliakör
Szerda:	15:00 Középkerti bibliaóra a gyülekezeti házban (Budai Nagy Antal u. 93.)
	17:00 Konfirmációi előkészítő
	18:00 minden hónap 1. szerdáján Férfikör
Csütörtök:	10:00 Bibliaóra (minden hónap 1. és 3. csütörtök a Kálvin Szociális Központban)
	18:00 Hit- és élet bibliaóra (ifi terem)
Péntek:	17:00 AnyaVárlak (ovis szülők köre) az Ifi teremben, minden hónap 1. péntekjén
Szombat:	17:00 Ifjúsági bibliakör (ifi terem)

Hajdúböszörmény-Bodaszőlő:

Vasárnap:	11:00 Minden hónap 2. és 4. vasárnapján Istentisztelet Bodaszőlőn
Péntek:	16:30 Minden hónap 1. és 3. pénteki napján bibliaóra Bodaszőlőn

< egyedül a Szentírás
< egyedül hit által
< egyedül kegyelemből
< egyedül Krisztus
< egyedül Istené a dicsőség

„Ezt mondja, Aki ezekről bizonyságot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus! A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájan ti veletek. Ámen.” (Jelenések 22,20-21.)